

Vorbirea în alte limbi sau vorbire extatică?

Introducere

Vorbirea extatică¹ este una din caracteristicile cele mai izbitoare ale așa-numitei »mișcări penticostal-carismatice«. Perioadele acestei apariții religioase se pot schița astfel:

1. Începând cu anul 1906: timpul comunităților penticostale în toată lumea;
2. Începând cu anul ca. 1960: mișcarea carismatică în interiorul bisericilor protestante libere și de stat;
3. Începând cu anul ca. 1980: mișcarea de expansiune a comunităților cu »Power Evangelism« și influența ei puternică asupra comunităților care încă nu au devenit carismatice.

Evaluarea acestui curent a condus chiar de la începutul apariției lui, acum aproximativ 100 de ani, la controverse aprinse între creștini. De aceea se pune întrebarea: este vorba în acest caz de o trezire lucrată de Dumnezeu sau de o inducere în eroare din timpurile din urmă, în sensul celor spuse în Evanghelia după Matei 24, 11,24 și 7, 21-23?

»Se vor scula mulți proroci mincinoși, și vor înșela pe mulți« (Matei 24, 11).

»Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși« (Matei 24, 24).

»Nu oricine Îmi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege!» (Matei 7, 21-23a).

În Noul Testament găsim descrierea aptitudinii de a vorbi în limbi străine lucrată de Dumnezeu, fără ca aceste limbi să fi fost învățate mai înainte. Carismaticii și ne-carismaticii care recunosc adevărul inspirației divine al Sfintei Scripturi sunt toți de acord, că în timpul apostolilor a avut loc realmente această minune a vorbirii. Se pune însă întrebarea, dacă vorbirea extatică practică în zilele noastre de milioane (!) de oameni este sau nu este același lucru cu fenomenul biblic de odinioară.

În cele ce urmează voi încerca să arăt că vorbirea extatică, practică cât vezi cu ochii, este cu totul altceva decât găsim în Biblie. Prin aceasta va deveni clar că manifestările de atunci se deosebesc fundamental de cele din zilele noastre, și anume atât de fundamental, încât se merită să le delimităm prin definiții stricte. Pentru delimitarea lingvistică propun ca în contextul minunii vorbirii în limbi străine prezentate în Noul Testament să folosim expresia »vorbirea în alte limbi«, iar pentru manifestările din zilele noastre în contrast cu aceasta să folosim consecvent expresia »vorbire extatică«. Pe acest fundal se explică și alegerea titlului acestei lucrări: »Vorbirea în alte limbi sau vorbire extatică?«

Prin vorbirea în alte limbi este vorba de aptitudinea dată de Dumnezeu prin Duhul Său de a stăpâni o limbă străină – fără să o înveți – așa cum Adam în ziua când a fost creat putea să vorbească și să înțeleagă limba inițială a omenirii (Geneza 2), așa cum diferitele grupe de oameni de la turnul Babel puteau să folosească și să înțeleagă perfect noile limbi create de Dumnezeu prin încurcarea limbilor (Geneza 11).

Vorbirea extatică practică astăzi de milioane de oameni este, în opoziție cu vorbirea în alte limbi, o manifestare cu voce tare, neînțeleasă de vorbitor. Vorbitorul este numai un mediator fonetic. Vorbirea extatică în acest sens cuprinde un spectru larg: de la o producție proprie și până la inspirația supranaturală. Dacă folosesc aici cuvântul »inspirație«, prin aceasta nu am spus încă nimic cu privire la sursa ei.

---

¹ Vorbire care are loc în stare de extaz.

Constatarea că răspândita vorbire extatică din zilele noastre nu corespunde vorbirii în alte limbi prezentată în Biblie are consecințe mari în contextul întregii controverse în jurul mișcării pentecostal-carismatice. Dacă vorbirea extatică, care este o caracteristică importantă a acestei mișcări, se va dovedi că nu este un fenomen biblic, atunci în consecință suntem constrânși să punem sub semnul întrebării și celelalte manifestări speciale, precum și învățăturile speciale ale acestei mișcări, verificând în baza Bibliei aceste lucruri și duhurile care le călăuzesc².

Expunerile care urmează au la bază o parte din studiile mele de cercetare cu privire la apariția limbilor pe care le-am predat în anul 2000 la o universitate americană. În încheiere încă o remarcă practică cu privire la citirea acestor rânduri: adnotările conțin informații suplimentare importante care, pentru a nu întrerupe firul expunerii, nu au putut fi preluate în textul de bază. De aceea este important să se citească și aceste adnotări.

1. Caracterul și lucrarea vorbitorului extatic din punctul de vedere al carismaticilor

4 aspecte ale vorbirii extatice

1. Dovedește botezul cu Duhul Sfânt

Vorbirea extatică este privită de mulți în mișcarea pentecostal-carismatică ca dovadă a botezului cu Duhul Sfânt³. Cine primește Duhul Sfânt într-o pretinsă a doua trăire după pocăință (în contradicție cu Efeseni 1, 13-14) trebuie să vorbească extatic, potrivit dogmei clasice a mișcării pentecostale. Potrivit carismaticilor, care nu au această dogmă, vorbirea extatică este un semn posibil și nu absolut necesar al botezului cu Duhul Sfânt⁴.

2. Vorbire neînțeleasă de cel care vorbește

Carismaticii trăiesc vorbirea extatică ca pe o vorbire, la care mintea sau intelectul vorbitorului nu este luat în considerare⁵. Vorbitorul extatic nu înțelege vorbirea sa⁶.

3. Rugăciune extatică

Rugăciunea în limbi este privită de carismatici ca o formă deosebit de eficientă a rugăciunii. Este un mijloc de zidire proprie, în sensul de întărire a corpului, sufletului și duhului – cu toate că cel ce se roagă în felul acesta nu înțelege ce spune⁷. Rugăciunea extatică este dată ca rugăciune de mijlocire eficientă – chiar și pentru chestiuni necunoscute⁸, pentru înviorarea și reculegerea proprie⁹, ca protecție împotriva murdărilor lumii¹⁰, pentru conducerea »războiului spiritual«¹¹. Se

² Exemple de manifestări speciale și învățături speciale ale mișcării pentecostal-carismatice sunt: botezul cu Duhul Sfânt ca a doua trăire, binecuvântarea Toronto, tactica războiului spiritual, odihna în Duhul («Slain in the Spirit»), să râzi în Duhul, dansul în Duhul, proclamații cu ajutorul drapelurilor și a eșarfelor, vizualizarea, mișcarea Shepherd-Discipleship, medierea primirii Duhului Sfânt, transferul de daruri, vindecarea lăuntrică, evanghelia bunăstării/prosperității, teologia împărăției («Dominion Theology»), spiritualitatea și ecumenismul charismatic, moartea spirituală a lui Isus, reinstaurarea funcțiilor de apostol și de proroc, etc.

³ De exemplu: DORNFELD: Ați primit Duhul Sfânt?, pag. 48; HORTON: Darurile Duhului, pag. 180; YONGGI CHO: A patra dimensiune, pag. 70.

⁴ SMITH: Charisma und Charismani, pag. 105.

⁵ HORTON: Darurile Duhului, pag. 178; HAINEBACH: Rugați-vă în Duhul, pag. 32.

⁶ HORTON: Darurile Duhului, pag. 178; HAINEBACH: Rugați-vă în Duhul, pag. 32; CHRISTENSON: Binecuvântarea și ființa vorbitorului extatic, pag. 12.

⁷ HAGIN: Doamne, învață-ne să ne rugăm, pag. 54, 60-61.

⁸ DORNFELD: Ați primit voi Duhul Sfânt?, pag. 54-55; HAGIN: Rugăciunea în limbi, pag. 22 și următoarele.

⁹ DORNFELD: Ați primit voi Duhul Sfânt?, pag. 55-56; HAGIN: Rugăciunea în limbi, pag. 25-26.

¹⁰ DORNFELD: Ați primit voi Duhul Sfânt?, pag. 56-57.

¹¹ ALVES: Doamne, învață-mă să mă rog, pag. 136 și următoarele.

accentuează că vorbirea extatică te transpune în domeniul supranatural¹². Vorbirea extatică poate ocupa un timp lung în viața de rugăciune personală a unui carismatic¹³.

4. Mesaje în limbi

În interpretarea mesajelor în alte limbi, carismaticii cred că primesc descoperiri și comunicări deosebite de la Dumnezeu pentru timpul nostru.¹⁴

Facerea de minuni prin vorbire extatică

Vorbirii extatice, așa cum am făcut deja aluzie, în mișcarea pentecostal-carismatică îi este atribuită facerea de minuni. În cele ce urmează vom rezuma pe cele mai importante dintre ele în trei puncte:

1. Efecte de binecuvântare asupra vorbitorului extatic

Se spune că vorbirea extatică are o influență mare, transformatoare, asupra vieții spirituale a celui ce o practică. Se încarcă acumulatorii spirituali și se îmbogățește în credință, în putere, în pace, în bucurie și binecuvântare¹⁵. Se afirmă că prin vorbirea extatică se pot închide porțile de atac ale inamicului, cum ar fi poftele și alte lucruri asemănătoare¹⁶. Prin vorbirea extatică pot să dispară tensiunile acumulate, mânia, ura ascunsă, amărăciunile, sentimentele de răzbunare, frica, invidia, necazul, toanele, poftele rele, gelozia, deprimarea, grijiile, chinurile sufletești, împovărările, da, toate lucrurile negative¹⁷.

2. Mijlocirea de autoritate

Autoritatea în vestirea Cuvântului este mărită prin vorbirea extatică¹⁸. Rugăciunea extatică ar fi o armă deosebit de puternică în lupta împotriva demonilor. Apărarea împotriva puterilor întunericului și alungarea demonilor poate avea loc eficient dacă se folosește ca instrument vorbirea extatică¹⁹. Vorbirea extatică ar fi în lupta împotriva demonilor ca un »aruncător de apă« al pompierilor, cu care demonii sunt doborâți la pământ și cu care se poate stinge focul iadului²⁰.

3. O comunicare desăvârșită

Se spune că rugăciunea extatică este »rugăciunea desăvârșită«²¹, deoarece este 100% inspirată de Duhul Sfânt – în opoziție cu rugăciunile obișnuite în limba proprie. În alte limbi te poți exprima mult mai bine decât în limba maternă²². Se zice că adorarea atinge punctul culminant în rugăciunea extatică²³. Duhul omenesc nu ar mai fi legat de minte. El poate să zboare și să depășească toate îngrădirile vorbirii controlate de minte²⁴. Mintea este decuplată în timpul vorbirii

---

¹² DORNFELD: Ați primit voi Duhul Sfânt?, pag. 55.

¹³ HAGIN: Doamne, învață-ne să ne rugăm, pag. 62.

¹⁴ DORNFELD: Ați primit voi Duhul Sfânt?, pag. 51.

¹⁵ DORNFELD: Ați primit voi Duhul Sfânt?, pag. 58-59.

¹⁶ HAINEBACH: Rugați-vă în Duhul, pag. 21.

¹⁷ HAINEBACH: Rugați-vă în Duhul, pag. 23.

¹⁸ DORNFELD: Ați primit voi Duhul Sfânt?, pag. 51.

¹⁹ ALVES: Doamne, învață-mă să mă rog, pag. 136 și următoarele.

²⁰ HAINEBACH: Rugați-vă în Duhul, pag. 49-51.

²¹ ALVES: Doamne, învață-mă să mă rog, pag. 137.

²² HORTON: Darurile Duhului, pag. 181-182.

²³ HAGIN: Doamne, învață-ne să ne rugăm, pag. 61.

²⁴ HAGIN: Doamne, învață-ne să ne rugăm, pag. 62.

extatice²⁵. Se zice că ar fi posibil să comunici cu Dumnezeu pe o treaptă mult mai superioară, de la duh la duh²⁶, că se poate lua legătura cu Dumnezeu într-o dimensiune nouă și prin putere spirituală te poți păstra în dragostea lui Dumnezeu²⁷.

Interpretarea vorbirii extatice

Interpretarea vorbirii extatice nu se face cu ajutorul minții tălmăcitorului, ci prin directă inspirație a Duhului lui Dumnezeu. Tălmăciul nu va înțelege niciodată limba pe care o interpretează. Nici nu este sarcina lui să redea cuvintele supranaturale în expresii exacte în limba proprie. În cazul vorbirii extatice este vorba de cuvinte complet necunoscute. Interpretarea este ea însăși o minune, întocmai ca și vorbirea în alte limbi²⁸.

În continuare vrem să ne ocupăm detaliat cu vorbirea în alte limbi pe care o găsim în Biblie. Vom cerceta amănunțit ce spune Sfânta Scriptură despre caracterul și lucrarea vorbirii în limbi. Prin aceasta vom putea să comparăm și să contrastăm vorbirea în limbi biblică și tălmăcirea acestor limbi cu vorbirea extatică, carismatică și interpretarea limbilor din zilele noastre.

2. 30 de teze cu privire la tema »Vorbirea în alte limbi în Biblie«

Despre ce este de fapt vorba în cazul vorbirii în alte limbi în timpurile biblice? Cum a avut loc vorbirea în alte limbi? În cele ce urmează voi prezenta 30 de teze referitoare la această tematică. În primul rând este vorba de afirmații simple, nejustificate. Carismaticii vor fi de acord cu anumite teze și le vor confirma fără probleme, dar o parte din aceste afirmații le vor respinge cu hotărâre. Oricum ar fi, după aceea vom trata detaliat fiecare teză și o vom analiza pe baza textului biblic.

1. Dumnezeu este dătătorul tuturor limbilor umane naturale, în zilele noastre există – fără să numărăm și dialectele – circa 6.800 de limbi (compară cu Geneza 2 și 11).
2. Deoarece limbile omenești sunt de fapt limbile lui Dumnezeu (consecință a tezei 1), toate sunt capabile să fie purtătorii Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta este valabil atât pentru limbile textului original inspirat și desăvârșit al Bibliei (ebraica, arameica și greaca), precum și pentru limbile naturale ale traducerilor Bibliei în toată lumea. (În zilele noastre există traduceri ale Bibliei sau părți din Biblie în mai mult de 2.300 de limbi.)
3. Limbile vorbitorilor în limbi din Biblie, în comparație cu limbile pe care Dumnezeu le-a dat lui Adam la crearea lui și la diversele ginți în timpul încurcării limbilor la turnul Babel, nu erau mijloace de comunicare înalte.
4. Darul vorbirii în alte limbi în Biblie este un dar supranatural dat de Dumnezeu.
5. Duhul Sfânt a mijlocit aptitudinea de a stăpâni vorbirea în alte limbi.
6. Vorbitorul în limbi stăpâna aceste limbi străine, fără ca mai înainte să le fi învățat.
7. Vorbitorii în alte limbi din Biblie stăpâneau activ acele limbi străine. Duhul omenesc din ei contribuia activ la alcătuirea vorbirii.
8. Stăpânirea limbilor includea în sine și o exprimare corectă.
9. Vorbitorii în alte limbi din Biblie stăpâneau nu numai anumite limbi principale, ci chiar și diverse dialecte.
10. În cazul vorbirii în alte limbi în Biblie nu este vorba de un bâlbâit, de sunete nearticulate sau de un torent de sunete lipsite de prozodie²⁹, ci de limbi adevărate.

²⁵ MARGIES: Botezul Duhului?, pag. 108.

²⁶ HAGIN: Rugăciunea în limbi, pag. 13.

²⁷ HORTON: Darurile Duhului, pag. 200.

²⁸ HORTON: Darurile Duhului, pag. 200.

²⁹ Prozodia include aspectul ritmic și metric al vorbirii, în contextul tonului, intonației, accentului și duratei. În prozodie, o parte a domeniului fonologic, se studiază acest domeniu.

11. Vorbitorii în alte limbi din Biblie nu au rolul de medium. Conștiința lor, respectiv mintea, intelectul lor nu era pasiv, îngrădit sau chiar scos din funcțiune.
12. Vorbitorii în alte limbi din Biblie au fost mereu deplin conștienți de ce spuneau. Ei erau numai vorbitori, cu ajutorul Duhului Sfânt.
13. Vorbitorii în alte limbi din Biblie erau în timpul vorbirii într-o stare lucidă, a deplinei stăpâniri de sine.
14. Stăpânirea de sine includea și autocontrolul în ceea ce privește vorbirea.
15. Conținutul vorbirii în alte limbi trebuia să contribuie la zidirea ascultătorilor.
16. *Mesajul* vorbirii în alte limbi dădea naștere la zidire sufletească și nu la fenomene supranaturale.
17. Vorbirea în alte limbi avea sens numai dacă ascultătorii puteau s-o înțeleagă. Dacă cei prezenți nu înțelegeau acele limbi, atunci ele trebuiau traduse.
18. Vorbitorul în alte limbi se zidea totdeauna pe sine însuși (tot așa ca și la rugăciunea sau predica în limba maternă)³⁰, căci el știa totdeauna ce spune.
19. Nu toți creștinii din perioada de început a creștinismului puteau vorbi în limbi, ci numai anumiți creștini, aceia care prin alegerea suverană a lui Dumnezeu primeau acest dar.
20. În Noul Testament era numai un fel de vorbire în alte limbi. La vorbirea în alte limbi din Faptele Apostolilor din capitolul 2 este același fenomen ca și în 1 Corinteni 12-14.
21. În alte limbi se putea vorbi, cânta sau ruga.
22. Vorbitorii în alte limbi aveau voie să vorbească numai unul după altul, niciodată simultan.
23. În întrunirile Adunării aveau voie să vorbească în alte limbi cel mult trei vorbitori.
24. Darul vorbirii supranaturale trebuia să arate în mod deosebit poporului Israel că o dată cu Rusaliile (Faptele Apostolilor 2) începea o nouă epocă, epoca misiunii mondiale: începând din acel moment, Dumnezeu nu mai vorbește numai *într-o limbă* (ebraică) *unui* popor (Israel) – ci în multe limbi, multor popoare.
25. Cu toate că darul vorbirii în alte limbi a fost dat în primul rând pentru poporul Israel necredincios, acest dar putea fi folosit și spre folosul credincioșilor în strângerile laolaltă ale Adunării.
26. Vorbirea în alte limbi biblică trebuia să înceteze treptat și – în opoziție cu celelalte daruri – să nu rămână până la revenirea lui Hristos.
27. Vorbirea extatică propagată în zilele noastre și practică de milioane de oameni nu corespunde fenomenului biblic al vorbirii în alte limbi.
28. La folosirea frecventă a noțiunii de »vorbire extatică« este vorba de redarea greșită a expresiei grecești *en glossais lalein*. Această înșiruire verbală de cuvinte ar trebui să se traducă în mod corect »vorbire în limbi«, respectiv »vorbire în limbi străine«.
29. Aceia care au primit darul interpretării / traducerii au fost făcuți apți de Dumnezeu ca să înțeleagă limba străină a vorbitorului în limbi. Ei posedau o înțelegere a limbilor așa cum a avut Adam, care după crearea lui a putut să înțeleagă vorbirea lui Dumnezeu (Geneza 2), și ca și oamenii după încurcarea limbilor, care de asemenea puteau să înțeleagă limbile lor noi, fără ca să le fi învățat (Geneza 11).
30. Interpretării vorbirii în alte limbi traduceau ce se spuneau. Ei nu aveau nevoie de descoperiri deosebite cu privire la ceea ce ar putea însemna vorbirea în alte limbi, deoarece ei înțelegeau realmente limbile străine pe care le traduceau.

---

³⁰ Deseori în timpul vestirii Cuvântului se poate face experiența că din propriile expuneri profiți spiritual mai mult decât ascultătorii. Prin rugăciunea în limba maternă se obține totdeauna putere și zidire lăuntrică în părtășia cu Dumnezeu, căci prin aceasta suntem mereu îndreptați spre DOMNUL.

3. Situația biblică în ansamblu

În Biblie sunt opt secțiuni clare în care se tratează fenomenul vorbirii în limbi³¹. Trei locuri sunt în Vechiul Testament și cinci locuri se găsesc în Noul Testament. Este important să studiem exact fiecare loc, ca să putem privi în ansamblu mărturia biblică cu privire la această temă. Este vorba de următoarele texte:

1. Geneza 2, 16-17, 19-20, 23
2. Geneza 11, 1-9
3. Isaia 28, 11-12
4. Marcu 16, 15-20
5. Faptele Apostolilor 2, 1-21
6. Faptele Apostolilor 10, 44-48
7. Faptele Apostolilor 19, 1-7
8. 1 Corinteni 12-14

În continuare le vom cita mai întâi în sensul unei inventarieri, făcând o caracterizare și definire a lor în context:

a) Geneza 2

Înțelegerea limbilor a fost prezentă chiar de la începutul începuturilor

În Geneza 2, 16 și 17 se relatează cum Dumnezeu a făcut un legământ cu Adam, la scurt timp după crearea lui³²:

»Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.”«

Potrivit acestui loc din Scriptură, Adam a fost în stare, chiar de la începutul existenței sale, să înțeleagă vorbirea lui Dumnezeu, fără să fie nevoie ca mai înainte s-o învețe. Avem aici primul caz al vorbirii în limbi în sensul biblic. Adam a putut să înțeleagă imediat vorbirea lui Dumnezeu. Centrul vorbirii sale – centrul vorbirii senzoriale situat în lobul temporar, centrul Wernickesch – a fost chiar de la început mai dinainte programat și apt de a funcționa. Pentru prima dată vedem aici în Biblie că Dumnezeu poate da oamenilor aptitudinea de a înțelege imediat o limbă pe care niciodată nu au învățat-o. Această constatare devine mult mai importantă atunci când ne vom ocupa în Noul Testament cu darul interpretării, respectiv al traducerii vorbirii în limbi³³. Traducerea unei vorbiri în limbi înseamnă că traducătorul prin minunea lucrată de Dumnezeu înțelege realmente limba străină și o poate reda în limba maternă!

---

³¹ Într-un anumit sens vindecarea surzilor și mușilor de către Isus Mesia (Isaia 35, 4-6) are ceva comun cu această tematică. Evangheliile arată o serie de astfel de cazuri în care oamenii, fără a parcurge un proces de învățare, au putut să vorbească: compară cu Matei 9, 32-33 (mut); Matei 11, 5 (surzi); Matei 12, 22 (mut); Matei 15, 30-31 (muți); Marcu 7, 32-37 (surdul care vorbea greu); Marcu 9, 17,25 (surdo-mut); Luca 7, 22 (surzi); Luca 11, 14 (mut). Aceste locuri se deosebesc gradual de tematica noastră. De aceea nu le-am încadrat în cele opt locuri clasice care vorbesc despre vorbirea în limbi.

³² Compară cu Osea 6, 7.

³³ Compară cu *diermêneuo* (= »a interpreta«, »a traduce«): 1 Corinteni 12, 30; 14, 5, 13, 27; *hêrmeneia* (= »interpretare«, »traducere«); 1 Corinteni 12, 10; 14, 26; *diermêneutês* (= »interpret«, »traducător«); 1 Corinteni 14, 28.

Aptitudinea de a vorbi a fost prezentă chiar de la începutul începuturilor

Potrivit relatării din Geneza 2, 23, Adam a fost capabil chiar de la crearea lui să se exprime folosind vorbirea articulată. După crearea Evei din coasta sa, într-un mod asemănător »clonării«, Adam s-a exprimat folosind expresii romantice, în formă de vers:

»Și omul a zis: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie (în ebraică: *'ishah*), pentru că a fost luată din om (în ebraică: *'ish*).«

Aceasta a avut loc în aceeași zi în care Adam a fost adus la existență (compară cu Geneza 1, 26-31)³⁴. Din aceasta se deduce că centrul vorbirii motorice – câmpul Brocasche – a fost mai dinainte programat în creierul primilor oameni și în felul acesta, fără un proces de învățare, puteau să vorbească.

Câmpul (zona) Brocasche – producerea vorbirii.

Centrul Wernickesches – înțelegerea vorbirii.

Dotarea cu aptitudinea de a crea cuvinte noi

Din Geneza 2, 19-20 rezultă de asemenea că Adam chiar din ziua în care a fost creat, a fost în stare să creeze cuvinte noi și în felul acesta să-și lărgască și să-și îmbogățească vocabularul prin așa-zisele *neologisme*:

»Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate animalele pământului și toate păsările cerului, și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele. Și omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor animalelor pământului.«

b) Geneza 11, 1-9

După potop, comunitatea de oameni din Babel a avut o singură vorbire comună. Ca urmare a mândriei lor și a rebeliunii împotriva lui Dumnezeu, Domnul le-a încurcat limbile, dând fiecărei ginți o limbă nouă. Toate gințile care au primit o limbă nouă au pierdut pe cea veche. Ele stăpâneau noua vorbire fără să fi avut loc un proces prealabil de învățare. Nu a fost altceva, decât o vorbire în alte limbi lucrată de Dumnezeu. Așa cum a fost la Adam și soția lui Eva în Geneza 2, tot așa oamenii din Babel au primit un sistem de vorbire complet nou, de inspirație divină, pe care puteau să-l folosească de la sine, fără ca voința lor, mintea lor sau autocontrolul să fie îngrădite în vreun fel. Ei au primit de la Dumnezeu două lucruri: aptitudinea de a înțelege vorbirea și aptitudinea de a vorbi în cadrul noului sistem de vorbire pe care niciodată nu l-au învățat. Atât centrul Wernickesche din creier, cât și câmpul Brocasche au fost reprogramate de Dumnezeu. Aceasta a avut loc în așa fel, încât personalitatea omului a rămas 100% intactă.

Prin minunea limbilor de la Babel urma ca omenirea să devină împărțită în diverse națiuni și să fie împrăștiată pe întreaga suprafață a pământului.

Potrivit cu Geneza 2, Dumnezeu a dat la început omului o singură vorbire. Relatarea cum Dumnezeu a dat omenirii alte limbi de vorbire o găsim în Geneza 11, 1-9:

»Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte³⁵. Pornind ei înspre răsărit³⁶, au dat peste o câmpie în țara Șinear³⁷; și au descălecat acolo. Și au zis unul către altul: „Haidem!³⁸ să facem

³⁴ Eva a fost creată în a șasea zi a creației. Interpretarea corectă a Bibliei arată că zilele creației au fost zile normale, și nu perioade lungi de timp.

³⁵ Locul din Geneza 11, 1 arată că după potop omenirea avea același sistem de vorbire și poseda același vocabular.

³⁶ În ebraică *miqedem* = »țara dinspre răsărit«. De la ținutul muntos Ararat, Babilonia este așezată spre sud. Aceste date geografice din Geneza 11, 1 trebuie înțelese din punctul de vedere al lui Moise. El a scris cartea Geneza în Egipt și/sau în pustia Sinai.

³⁷ Numele ebraic *šin'ar* (=Șinear) corespunde noțiunii inscripției cuneiforme *šanhar* în textele școlii de scriitori hetiti și siriieni din mileniul al doilea înainte de Hristos.

cărămizi, și să le ardem bine în foc.” Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var. Și au mai zis: „Haidem! să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați³⁹ pe toată fața pământului.” Domnul S-a pogorât ca să vadă cetatea și turnul, pe care-l zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: „Iată, ei sunt *un singur* popor, și toți au *aceeași* limbă; și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând. Haidem! să Ne pogorâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora.” Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să zidească cetatea. De aceea cetatea a fost numită Babel⁴⁰, căci acolo a încurcat⁴¹ Domnul limba întregului pământ, și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului.«

Numele Babel are ca rădăcină cuvântul *balal*. Acest cuvânt are în ebraică înțelesul de bază »a umezi (cu ulei)«, »a stropi (cu ulei)«, »a încurca«, »a amesteca«. Acest cuvânt este folosit în Vechiul Testament cu precădere în locurile unde este vorba de *amestecarea uleiului cu făina*.⁴² O astfel de amestecătură de ulei și făină dă naștere la ceva care nu se poate descâlci. Prin faptul că Dumnezeu a dat omenirii preistorice o mulțime de limbi noi, pentru omenire a luat naștere o problemă de comunicare de nedescâlci. Până în zilele noastre această problemă nu a putut fi depășită. Prin aceasta se explică în contextul din Geneza 11 înțelesul secundar de *balal* în sensul de »încurcare« (Geneza 11, 9). Derivat din aceasta, numele cetății »Babel« înseamnă »încurcătură«.

c) **Isaia 28, 11-12**

Cu circa 700 de ani înainte de Hristos, Isaia a vestit că Cel veșnic *va vorbi într-o zi poporului Israel prin limbi străine*. Cu toate că acest eveniment ar fi trebuit să trezească toată atenția acelorora cărora le era adresat, din păcate Israel nu va lua în seamă acest mesaj⁴³.

»Ei bine! Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul. El îi zicea: „Iată odihna; lăsați pe cel ostenit să se odihnească; iată locul de odihnă!” Dar ei n-au vrut să asculte.«

Apostolul Pavel citează în 1 Corinteni 14, 21 aceste versete din Isaia și le pune în directă legătură cu vorbirea în limbi nou-testamentale:

»În Lege⁴⁴ este scris: „Voi vorbi norodului⁴⁵ acestuia prin altă limbă și prin buze⁴⁶ străine, și nici așa nu Mă vor asculta, zice Domnul.” Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși. Prorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei credincioși.« (versetul 22)

Scriitorul inspirat trage concluzia din aceste versete că aceste semne erau în mod deosebit destinate pentru cei necredincioși (1 Corinteni 14, 22), însă numai dacă cei cărora le erau adresate înțelegeau aceste limbi străine, altfel în mod silit vor gândi că acești vorbitori sunt ieșiți din minți. Această problemă este prezentată în versetul următor (1 Corinteni 14, 23):

»Deci, dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc, și toți ar vorbi în alte limbi, și ar intra și de cei fără daruri, sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni?«

---

³⁸ Cuvântului rebelic „Haideti!” al comunității vechi din Geneza 11, 3,4 îi corespunde cuvântul „Haideti!» al Trinității, când este vorba de judecata din Geneza 11, 7.

³⁹ Sau: *ca să nu ne împrăștiem*.

⁴⁰ Încurcătură.

⁴¹ = ebraică *balal*.

⁴² De exemplu în Exodul 29, 2 (*matztzoth challoth* = »caș găurit [turte nedospite]«); Exodul 29, 40 (*solet* = »floare de făină«); Levitic 7, 10 (*mincha* = »jertfă de mâncare«).

⁴³ Expresia »buzes bâlbâitoare« este o expresie tipic ebraică pentru »limbile barbare«.

⁴⁴ Noțiunea de Lege înseamnă aici întreg Vechiul Testament.

⁴⁵ În contextul din Isaia 28 se înțelege poporul Israel.

⁴⁶ »Buzes« = este în ebraică (*saphah*) aceeași expresie ca și pentru »vorbire«.

d) Marcu 16, 15-20

Domnul Isus Hristos, după învierea Sa victorioasă, a dat celor 11 apostoli ai Săi misiunea de a vesti Evanghelia pe tot pământul. *Acest mesaj cu caracter nou trebuia confirmat prin diverse semne. Unul din aceste semne este fenomenul vorbirii în alte limbi:*

»Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit. Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi⁴⁷; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer, și a șezut la dreapta lui Dumnezeu. Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei, și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau.«

e) Faptele Apostolilor 2, 1-21

În ziua de Rusalii a fost turnat Duhul Sfânt peste credincioșii mesianici iudei aflați în Ierusalim. Acest eveniment a însemnat o tăietură adâncă, respectiv un început nou în istoria mântuirii: prin botezul cu Duhul Sfânt s-a constituit Biserica, comunitatea creștinilor (1 Corinteni 12, 13). În această zi s-a împlinit pentru prima dată făgăduința din Isaia 28 și Marcu 16. Ucenicii au început să vestească în tot felul de limbi străine și dialecte, pe care ei nu le-au învățat mai înainte, marile fapte ale lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 2, 4-11). *Acest semn simboliza pentru Israel, că Dumnezeu nu va mai vorbi în mod deosebit numai unui singur popor. Mesajul despre Mântuitorul Isus Hristos trebuia adus tuturor popoarelor în limba lor proprie, conform programului cu patru puncte cuprins în mandatul de misiune mondială din Faptele Apostolilor 1, 8:*

1. Ierusalim
2. Iudeea
3. Samaria
4. până la marginile pământului.

Deoarece acest eveniment a avut loc în același timp cu sărbătoarea iudaică a Templului »Schavuoth« (= Rusalii), pe lângă vizitatorii din cetățile și satele țării Israel, au venit în vizită la Ierusalim și nenumărați iudei din tot imperiul roman și chiar din alte țări⁴⁸. Acești iudei puteau înțelege aceste multe limbi străine vorbite de acești galileeni fără pregătire corespunzătoare. Aceasta a pus în derută pe ascultători. Localnicii nu înțelegeau nimic. Ei au respins fenomenul cu batjocură, spunând că aceștia sunt beți.

Rusaliile au fost revenirea încurcării limbilor de la Babel. Babel înseamnă despărțire și că nu se mai puteau înțelege. În contrast cu aceasta, în Ierusalim la Rusalii a fost o strângere și unire în Hristos. Prin Evanghelie trebuiau să se dărâme barierele între culturi, rase și barierele de vorbire. La Rusalii în anul 32 după Hristos s-a demonstrat pentru prima dată această posibilitate.

Medicul⁴⁹ Luca a descris minunea vorbirii în limbi în legătură cu evenimentul de la Rusalii în cea de-a doua parte a dublei⁵⁰ sale lucrări biblice (Faptele Apostolilor 2, 1-21):

»În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh

⁴⁷ Grecește *kainos* = neobișnuit, străin. Din aceasta rezultă: nou pentru vorbitor, nu »nou« în sensul că »nu a existat până atunci«, căci atunci ar fi în greacă *neos* (= nou, încă necunoscut).

⁴⁸ Deoarece timpul de vară timpurie de la Rusalii era în antichitate timpul ideal de călătorie, se poate presupune că în mod deosebit la această sărbătoare anuală au venit cei mai mulți iudei din străinătate la Ierusalim.

⁴⁹ Coloseni 4, 14.

⁵⁰ Evanghelia după Luca și Faptele Apostolilor (compară cu Luca 1, 1-14; Faptele Apostolilor 1, 1).

Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească. Și se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer. Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită; pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. Toți se mirau, se minunau, și ziceau unii către alții: „Toți aceștia care vorbesc, nu sunt Galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecareia dintre noi în limba noastră, în care ne-am născut? Parți, Mezi, Elamiți, locuitori din Mesopotamia, Iudea, Capadocia, Pont, Asia, Frigia, Pamfilia, Egipt, părțile Libiei dinspre Cirena, oaspeți din Roma, Iudei sau prozeliți, Cretani și Arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!” Toți erau uimiți, nu știau ce să creadă, și ziceau unii către alții: „Ce vrea să zică aceasta?” Dar alții își băteau joc, și ziceau: „Sunt plini de must!” Atunci Petru s-a sculat în picioare cu cei unsprezece, a ridicat glasul și le-a zis: „Bărbați iudei și voi toți care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta, și ascultați cuvintele mele! Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi. Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, și vor proroci. Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum; soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită. Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.”«

Vorbirea în alte limbi în ziua de Rusalii este evident o apariție, care în caracterul ei are paralele și contraste clare cu evenimentul de încercare a limbilor ce a avut loc după potop. Într-un anumit sens am putea numi evenimentul de la Rusalii ca revenirea istoriei de construire a turnului Babel din Geneza. *Faptele Apostolilor 2 constituie contrapunctul nou-testamental al Genezei 11.*

Ucenicii lui Isus vorbeau în tot felul de limbi străine existente. Iudeii din străinătate auzeau pe ucenicii lui Isus vorbind în multe și diverse limbi și dialecte ale țărilor de origine (Faptele Apostolilor 2, 5-12). Nu este vorba de o minune a auzirii, așa cum uneori se afirmă greșit în baza Faptelor Apostolilor 2, 8, ci este vorba realmente de o minune a vorbirii, căci Faptele Apostolilor 2, 4 arată clar că ucenicii lui Isus se exprimau în limbi străine.

f) Faptele Apostolilor 10, 44-48

Până în momentul descris în Faptele Apostolilor 10 domnea printre credincioșii mesianici iudei părerea că cei ce nu sunt iudei și au venit la credința în Mântuitorul Isus Hristos trebuiau să treacă la iudaism făcând botezul prozelit. Numai în felul acesta ar fi devenit posibil ca și ei să primească Duhul Sfânt, așa cum a avut loc la Rusalii cu creștinii iudei (Faptele Apostolilor 2). Când apostolul Petru, după multe ezitări, a vestit Evanghelia sutașului roman Corneliu și celor ce erau cu el acolo, aceștia au primit Duhul Sfânt de îndată ce prin credință au primit vestea bună⁵¹. Dovada pentru aceasta era faptul că acești romani au început să laude pe Dumnezeu în limbi străine, necunoscute lor până atunci, și aceasta la început, când încă nici nu erau botezați. Însoțitorii iudei ai apostolilor au auzit și au înțeles aceste rugăciuni⁵². Au fost complet derutați, căci priveau aceasta ca imposibil. Deoarece acești iudei au înțeles limbile străine⁵³ ale romanilor din casa lui Corneliu, a devenit clar că era vorba de limba ebraică și de așa-numita arameică palestineno-iudaică, ceea ce în gura acestor neamuri era atunci ceva cu totul deosebit. *Acest*

⁵¹ Aceasta este în concordanță cu principiul învățării apostolice din Efeseni 1, 13-14: credinței mântuitoare în Evanghelie îi urmează pecetluirea cu Duhul Sfânt. Ceea ce nu are loc în această ordine trebuie privit ca un caz special. Compară cu Faptele Apostolilor 2, 38: de la iudeii din ziua de Rusalii s-a cerut mai mult decât de la neamurile din Faptele Apostolilor 10, și anume ca mai întâi să aibă loc botezul de mărturisire pe Mesia cel repudiat. Faptele Apostolilor 8, 14-17: samaritenii, care erau popor dușman al iudeilor, trebuiau mai întâi, prin punerea mâinilor, să recunoască unitatea cu credincioșii iudei.

⁵² Verbul grecesc *akouô* (Faptele Apostolilor 10, 46) are înțeles dublu. Poate însemna »a auzi«, dar poate însemna și »a înțelege«.

⁵³ A se lua seama la forma plural »limbile« din Faptele Apostolilor 10, 46!

eveniment trebuia să demonstreze că Dumnezeu primește în Biserica / Adunarea Sa pe păgânii care s-au pocăit, și anume fără ca ei mai înainte să fi devenit iudei printr-un botez prozelit (Faptele Apostolilor 10):

»Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a coborât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul. Toți credincioșii tăiați împrejur⁵⁴, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a revărsat și peste neamuri⁵⁵. Căci îi auzeau vorbind în limbi și măbind⁵⁶ pe Dumnezeu. Atunci Petru a zis: „Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?” Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Atunci l-au rugat să mai rămână câteva zile la ei.«

g) Faptele Apostolilor 19, 1-7

Atunci când Pavel a venit la Efes în jurul anului 54 după Hristos, a întâlnit circa doisprezece ucenici ai lui Ioan Botezătorul. Acești ucenici nu primiseră Duhul Sfânt. Evenimentul de la Rusalii (Faptele Apostolilor 2) le era străin, tot așa și multe alte lucruri care erau în legătură directă cu învățătura creștinismului. Pavel i-a condus mai departe. Ca semn al identificării lui cu ei, căci primiseră vestirea Evangheliei de la Pavel, își puse mâinile⁵⁷ peste ei. Prin faptul că acești bărbați au acceptat punerea mâinilor apostolilor, acești credincioși, vechi-testamentali până în acel moment, s-au făcut una cu credincioșii nou-testamentali. Când au primit Duhul Sfânt, au început să vorbească în alte limbi.

Vorbirea în alte limbi stă aici în legătură cu acel pas dramatic, când credincioșii în sensul Vechiului Testament devin credincioși în sensul Noului Testament.

»Pe când era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ținuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit pe câțiva ucenici, și le-a zis: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” Ei au răspuns: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt!” „Dar cu ce botez ați fost botezați?” le-a zis el. Și ei au răspuns: „Cu botezul lui Ioan.” Atunci Pavel a zis: „Ioan a botezat cu botezul pocăinței, și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus.” Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei, și vorbeau în alte limbi, și proceau. Erau cam doisprezece bărbați de toți.«

Se remarcă cât de mult cele trei locuri din Faptele Apostolilor, care tratează vorbirea în limbi, stau în legătură cu *timpul de început al creștinismului*:

- În Faptele Apostolilor 2 avem *începutul Bisericii*.
- În capitolul 10 cei care nu sunt iudei sunt introduși *pentru prima dată* în Biserică.
- În Faptele Apostolilor capitolul 19 este vorba de *trecerea de la Vechiul Testament la Noul Testament*.

h) 1 Corinteni 12 – 14

Pavel a învățat în general pe creștinii din Corint despre tema referitoare la darurile Duhului. Pe lângă multe alte manifestări ale Duhului Sfânt se vorbește în aceste trei capitole despre darul vorbirii în limbi. În Corint existau diverse abuzuri ale darurilor, precum și folosirea necorespunzătoare a lor. *De aceea aceste capitole se caracterizează, pe de o parte, prin învățătura generală, iar pe de altă parte, prin corecturile specifice pe care le conțin. Niciunde în*

⁵⁴ Aceștia sunt credincioșii dintre iudei care obișnuiau să taie împrejur în ziua a opta de la naștere pe copiii de parte bărbătească (Levitic 12, 3).

⁵⁵ Aceștia sunt păgânii, popoarele neiucaice.

⁵⁶ Grecește *megalynô* = a mări, a vesti mărimea.

⁵⁷ În slujba de jertfă israelită, punerea mâinilor avea un rol foarte important. Prin aceasta, cel care aducea jertfa se făcea una cu jertfa. În locul celui care jertfa murea jertfa (Levitic 1,4; 4,29)

Noul Testament nu găsim atâtea detalii referitoare la esența vorbirii în limbi, așa cum găsim aici, și în mod deosebit în 1 Corinteni 14.

În capitolul 12 este vorba de diversitatea acțiunilor pline de putere ale Duhului Sfânt. Această diversitate se exteriorizează printr-o mulțime de daruri, slujiri și acțiuni.

În 1 Corinteni 13 este vorba de importanța dragostei. Dragostea lui Dumnezeu trebuie să fie motivația în folosirea darurilor date de El.

În capitolul 14 este vorba de tema *foloase*. Darurile trebuie folosite în întrunirile Bisericii în așa fel, încât să ducă la zidirea sufletească a altor oameni. Niciodată să nu se folosească pentru scoaterea în evidență a propriei persoane! Cu darurile să nu se slujească pentru sine însuși, ci altora, fraților și surorilor și oamenilor necredincioși.

Pentru a putea prezenta pregnant această temă, Pavel a ales două daruri, pe care le-a pus față în față: vorbirea în limbi și prorocia, adică vorbirea călăuzită de Duhul Sfânt pentru zidire, sfătuire și mângâiere. Dacă nu sunt de față persoane care vorbesc limbi străine – așa este învățătura apostolului –, atunci vorbirea în alte limbi nu folosește la nimic. Vorbitorul în altă limbă are el însuși foloase (1 Corinteni 14, 4a), pentru că știe exact ce spune (1 Corinteni 14, 2) – și desigur și Dumnezeu, Cel care aude rugăciunea. Dar ceilalți oameni – spre deosebire de el – nu vor fi zidiți (1 Corinteni 14, 4,6,17), pentru că cele spuse sunt pentru ei o taină de vorbire codificată (1 Corinteni 14, 2), ascultătorii nu vor avea nici un folos, căci ei nu știu ce se spune (1 Corinteni 14, 9). Cel ce vorbește este pentru ei un barbar (1 Corinteni 14, 9). Ei ocupă locul celor lipsiți de daruri (1 Corinteni 14, 16). În felul acesta, ascultătorii nu pot primi învățătură (1 Corinteni 14, 19). Nu este izbitor, că aici este vorba numai de alții, de ascultători, că prin vorbirea în alte limbi ei ar putea fi dezavantajați, dar vorbitorul nu va fi niciodată dezavantajat? Cum se mai poate atunci afirma, că cel ce vorbește în alte limbi nu știe ce spune? O asemenea concepție contrazice întreg textul din 1 Corinteni 14! Vorbitorul în alte limbi din timpurile biblice a știut totdeauna ce spune, s-a zidit pe sine însuși prin conținutul celor spuse. În mod evident, nu este fenomenul supranatural cel care zidește, ci ceea ce se spune. De îndată ce vorbirea în alte limbi putea fi făcută înțeleasă ascultătorilor prin traducere, atunci și ei se zideau sufletește (1 Corinteni 14, 5). În orice caz, vorbitorul însuși se zidea (1 Corinteni 14, 4). Dar pura zidire de sine era un țel minor. Orice exercitare a darurilor trebuie să aibă pe alții în vedere. Textul biblic nu vorbește absolut nimic despre simțiri deosebite și nici de acțiunile descrise în capitolul 1 al acestei cărți, pe care carismaticii le înalță și le atribuie vorbirii în limbi. Aceste atribuiri sunt simple fantezii, pe care nu le putem găsi în afirmațiile Cuvântului lui Dumnezeu, nici în 1 Corinteni 14, și în nici o altă parte a Bibliei!

Redăm textul din 1 Corinteni 12-14.

»[12,1] În ce privește darurile duhovnicești⁵⁸, fraților, nu voiesc să fiți în necunoștință. [2] Când erați păgâni, știți că vă duceați la idoli cei mulți, după cum erați călăuziți. [3] De aceea vă spun că nimeni, dacă vorbește prin⁵⁹ Duhul lui Dumnezeu, nu zice: „Isus să fie anatema!” Și nimeni nu poate zice: „Isus este Domnul”, decât⁶⁰ prin Duhul Sfânt. [4] Sunt felurite daruri⁶¹, dar este același Duh; [5] sunt felurite slujbe, dar este același Domn; [6] sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. [7] Și fiecăruia i se dă arătarea⁶² Duhului spre folosul altora. [8] De pildă⁶³, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiasi Duh; [9] altuia credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin⁶⁴ același Duh; [10] altuia, puterea să facă minuni; altuia, prorocia⁶⁵; altuia,

⁵⁸ Grecește *pneumatikos* = acțiune duhovnicească / descoperire duhovnicească/ daruri duhovnicești; compară cu 1 Corinteni 12, 7.

⁵⁹ Adică: în puterea.

⁶⁰ Adică: în puterea.

⁶¹ Grecește: *charisma* = dar al harului, un dar nemeritat. Compară cu Romani 6, 23; 1 Corinteni 7, 7.

⁶² Grecește: *apokalypsis*.

⁶³ Alte liste cu daruri ale harului: 1 Corinteni 12, 28-30; Romani 12, 6-8; Efeseni 4, 11-12.

⁶⁴ Sau: prin puterea.

deosebirea duhurilor; altuia, felurite⁶⁶ limbi; și altuia, tălmăcirea⁶⁷ limbilor. [11] Dar toate aceste lucruri le face⁶⁸ unul și același Duh, care dă fiecăruia⁶⁹ în parte⁷⁰, cum voiește⁷¹. [12] Căci, după cum trupul este unul și are⁷² multe mădulare și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt *un singur* trup, - tot așa este și Hristos⁷³. [13] Noi toți⁷⁴, în adevăr, am fost botezați de⁷⁵ *un singur* Duh, ca să alcătuim *un singur* trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-*un singur* Duh. [14] Astfel, trupul nu este *un singur* mădular, ci mai multe. [15] Dacă piciorul ar zice: „Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup⁷⁶”, - nu este pentru aceasta din trup? [16] Și dacă urechea ar zice: „Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup⁷⁷”, - nu este pentru aceasta din trup? [17] Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde este mirosul? [18] Acum dar Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El. [19] Dacă toate ar fi *un singur* mădular, unde ar fi trupul? [20] Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar *un singur* trup. [21] Ochiul nu poate zice mâinii: „N-am trebuință de tine”; nici capul nu poate zice picioarelor: „N-am trebuință de voi.”⁷⁸ [22] Ba mai mult, mădularele trupului, care par mai slabe, sunt de neaparată trebuință. [23] Și părțile trupului, care par vrednice de mai puțină cinste, le îmbrăcăm cu mai multă podoabă. Așa că părțile mai puțin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumusețe, [24] pe când cele frumoase n-au nevoie să fie împodobite. Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste: [25] pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup: ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele. [26] Și dacă suferă *un* mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el. [27] Voi sunteți trup⁷⁹ al lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele lui. [28] Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli⁸⁰; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, și vorbirii în felurite limbi. [29] Oare toți⁸¹ sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni? [30] Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți tălmăcesc⁸²? [31] Umblați dar după darurile cele mai bune. Și vă voi arăta o cale nespus mai bună.

[13,1] Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești⁸³, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. [2] Și chiar dacă aș avea darul prorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n-aș avea

⁶⁵ Același cuvânt și în următoarele capitole 12-14.

⁶⁶ Grecește: *glossa* = vorbire, limbă străină, limbă (ca organ al gurii).

⁶⁷ Sau: interpretarea.

⁶⁸ De durată: mereu / permanent.

⁶⁹ Compară cu 1 Petru 4, 10.

⁷⁰ De durată: mereu / permanent.

⁷¹ Duhul Sfânt este o persoană: O persoană are voință («cum vrea»), sentimente (Efeseni 4, 30; Romani 15, 30) și aptitudinea de a acționa («lucrează», «dă»).

⁷² Acest verset accentuează atât înțelesul de individ, cât și cel de colectiv.

⁷³ »Hristos« aici = trupul = Hristos unit cu cei mântuiți ai Adunării (compară 1 Corinteni 1, 13; Efeseni 3,4-6).

⁷⁴ = Pavel, ca unul care nu era din Corint și adunarea locală din Corint (compară cu Romani 12, 5). Trupul cuprinde pe toți cei mântuiți de pe tot pământul.

⁷⁵ Sau: în puterea

⁷⁶ Problema complexului de inferioritate.

⁷⁷ Problema complexului de inferioritate.

⁷⁸ Problema complexului de superioritate.

⁷⁹ Atenție: aici nu se spune »voi sunteți trupul lui Hristos«, ci »trup al lui Hristos« (fără articol – vezi traducerea GBV 2001 n.t.). Adunarea locală nu este Trupul lui Hristos, ci numai o parte din el. Toți creștinii născuți din nou din toată lumea constituie împreună Trupul lui Hristos.

⁸⁰ Apostolii (cei doisprezece pentru Israel și Pavel pentru neamuri) nu au avut succesori (compară cu Efeseni 2, 20).

Acest dar a încetat. De aceea noi trebuie să diferențiem între darurile temporare și darurile permanente!

⁸¹ Cuvintele »oare toți« exprimă că la această întrebare retorică trebuie să se răspundă cu »nu«.

⁸² Sau: expun, interpretează toți?

⁸³ Această propoziție nu spune că îngerii vorbesc altă limbă decât oamenii. Este vorba de limbi, pe care le vorbesc atât oamenii, cât și îngerii (compară cu Isaia 6; Daniel 9; Luca 1; Faptele Apostolilor 10; Apocalipsa 4, etc).

dragoste, nu sunt nimic. [3] Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic. [4] Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, [5] nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, [6] nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, [7] acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. [8] Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși⁸⁴; limbile vor înceta⁸⁵; cunoștința va avea sfârșit⁸⁶. [9] Căci cunoaștem în parte, și prorocim în parte; [10] dar când va veni ce este desăvârșit⁸⁷, acest „în parte” se va sfârși⁸⁸. [11] Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat⁸⁹ ce era copilăresc. [12] Acum vedem neclar, ca prin geam⁹⁰ întunecat; dar atunci vom vedea față în față. Acum, cunosc⁹¹ în parte; dar atunci, voi cunoaște⁹² deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin. [13] Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.

[14,1] Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să prorociți. [2] În adevăr, cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege, și, cu⁹³ duhul, el spune taine⁹⁴. [3] Cine procește, dimpotrivă, vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire, mângâiere. [4] Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși⁹⁵; dar cine procește, zidește sufletește Biserica.⁹⁶ [5] Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să prorociți. Cine procește, este mai mare decât cine vorbește în alte limbi; afară numai dacă tălmăcește⁹⁷ aceste limbi, pentru ca să capete Biserica zidire sufletească⁹⁸. [6] În adevăr, fraților, de ce folos v-aș fi eu, dacă aș veni la voi vorbind în alte limbi, și dacă cuvântul meu nu v-ar aduce nici descoperire, nici cunoștință, nici prorocie, nici învățătură? [7] Chiar și lucrurile neînsuflețite, care dau un sunet, fie un fluier sau o alăută: dacă nu dau sunete deslușite, cine va cunoaște ce se cântă cu fluierul sau cu alăuta? [8] Și dacă trâmbița dă un sunet încurcat, cine se va pregăti de luptă? [9] Tot așa și voi, dacă nu roștiți cu limba o vorbă înțeleasă, cum se va pricepe ce spuneți? Atunci parcă ați vorbi în vânt. [10] Sunt multe feluri de limbi în lume, totuși nici una din ele nu este fără sunete înțelese. [11] Dar dacă nu cunosc înțelesul sunetului, voi fi un străin⁹⁹ pentru cel ce vorbește, și cel ce vorbește, va fi un străin pentru mine. [12] Tot așa și voi, fiindcă râvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug, în vederea zidirii sufletești a Bisericii. [13]

⁸⁴ Grecește *katargeo* = textual înseamnă a pune deoparte, precum și a nimici, a distruge (compară cu Evrei 2, 14).

⁸⁵ Grecește *pauo* = a înceta, a se pierde încetul cu încetul (compară cu încetarea zarvei în Efes, Faptele Apostolilor 20, 1: »a înceta« = *pauo*). Vorbirea în limbi nu va înceta într-o clipită la răpire (așa cum va fi de exemplu cunoștința și prorocia), ci se va pierde încetul cu încetul cu mult mai înainte (odată cu moartea celor ce au aceste daruri).

⁸⁶ Grecește *katargeo* = textual înseamnă a pune deoparte, precum și a nimici, a distruge (compară cu Evrei 2, 14).

⁸⁷ La răpire (1 Tesaloniciei 4, 13 și următoarele, 1 Corinteni 15, 51 și următoarele).

⁸⁸ Grecește *katargeo* = textual înseamnă a pune deoparte, precum și a nimici, a distruge (compară cu Evrei 2, 14).

⁸⁹ Grecește *katargeo* = textual înseamnă a pune deoparte, precum și a nimici, a distruge (compară cu Evrei 2, 14).

⁹⁰ Ferestrele în antichitate erau din geam mat.

⁹¹ Adică »eu« ca subiect. Este vorba de cunoașterea individuală și nu de ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit obiectiv în Cuvântul Său.

⁹² Adică »eu« ca subiect.

⁹³ Adică: în puterea.

⁹⁴ În mod normal în Corint nu era situația ideală din Ierusalim din timpul Rusaliilor (Faptele Apostolilor 2: erau prezenți mulți străini). Dacă în Corint se vorbea de exemplu limba arabă, atunci în mod normal oamenii din Corint nu înțelegeau. Ceea ce se spunea era pentru ei o taină. Numai Dumnezeu înțelegea cele spuse.

⁹⁵ Deoarece vorbitorul stăpâna vorbirea sa, el era permanent zidit sufletește prin însuși mesajul spiritual (așa cum cel ce se ruga sau cel ce vestea Cuvântul profita cel mai mult din cele ce spunea), dar dragostea (1 Corinteni 13) poruncește ca alții să aibă foloase, nu numai el însuși.

⁹⁶ Folosul prorociei nu este dependent de situația de fapt. Acest dar poate fi folosit oricând spre folosul altora.

⁹⁷ Sau expune.

⁹⁸ Un fenomen supranatural în sine (ca de exemplu vorbirea în limbi) nu zidește sufletește. Numai conținutul celor spuse poate să zidească sufletește, să ducă la maturizare spirituală.

⁹⁹ Grecește *barbaros* (onomatopieic *barbarbarbarbarbar*). Așa sună pentru cei ce nu cunosc o limbă străină).

De aceea, cine vorbește în altă limbă, să se roage să aibă și darul s-o tălmăcească.¹⁰⁰ [14] Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul¹⁰¹ meu se roagă, dar mintea¹⁰² mea este fără rod. [15] Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea. [16] Altmintrelea, dacă aduci mulțumiri cu duhul, cum va răspunde „Amin!”¹⁰³ la mulțumirile, pe care le aduci tu, cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui?¹⁰⁴ [17] Negreșit, tu mulțumești lui Dumnezeu foarte frumos, dar celălalt nu rămâne zidit suflătește. [18] Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în limbi mai mult decât voi toți.¹⁰⁵ [19] Dar în Biserică, voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă. [20] Fraților, nu fiți copii la minte¹⁰⁶; ci, la răutate fiți prunci; iar la minte fiți oameni mari.¹⁰⁷ [21] În Lege¹⁰⁸ este scris: „Voi vorbi norodului acestuia prin altă limbă¹⁰⁹ și prin buze străine; și nici așa nu Mă vor asculta, zice Domnul.”¹¹⁰ [22] Prin urmare¹¹¹, limbile sunt un semn¹¹² nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși.¹¹³ Prorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei credincioși. [23] Deci, dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc, și toți ar vorbi în alte limbi, și ar intra și de cei fără daruri, sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni?¹¹⁴ [24] Dar dacă toți prorocesc¹¹⁵, și intră vreun necredincios sau vreunul fără daruri, el este încredințat de toți, este judecat de toți. [25] Tainele inimii lui sunt descoperite, așa că va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu, și va mărturisi că, într-adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru.¹¹⁶ [26] Ce este de făcut atunci, fraților? Când vă adunați laolaltă, dacă unul din voi are¹¹⁷ o cântare, altul o învățătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea suflătească. [27] Dacă sunt unii, care vorbesc în altă limbă, să vorbească numai câte doi sau cel mult trei, fiecare la rând: și unul să

¹⁰⁰ Sau s-o expună. Sub aspectul formei de durată, acest verset ar trebui să sune astfel: »De aceea, cine vorbește [mereu] într-o limbă, să se roage [mereu], ca [mereu] s-o tălmăcească.«

¹⁰¹ = duhul omului (compară cu 1 Tesaloniceni 5, 23; Psalmul 77, 7; Romani 8, 16). Duhul omului – în opoziție cu duhul animalelor (Isaia 31, 3) – are aptitudinea unei gândiri superioare, să cerceteze și să înțeleagă. Duhul lui Dumnezeu dă duhului omului cunoștință divină.

¹⁰² Grecește: *nous mou* = »sens / înțeles / afirmație / puterea de expresie / sensul vorbirii mele« (adică conținutul a ceea ce spun): Cuvântul *nous* înseamnă de cele mai multe ori »minte«, »atitudine morală sau spirituală«, »rațiune«. Aici însă *nous* este în opoziție cu *pneuma* (duh). Mintea însă nu poate fi contrariul duhului omului. De aceea aici este un alt înțeles al cuvântului *nous*, acela care este în concordanță cu contextul.

¹⁰³ În ebraică = Adevărat! / Într-adevăr! / Așa să fie! / Așa este! / Exact!

¹⁰⁴ Vorbitorul știe ce spune, dar cel ce nu cunoaște limba nu știe. Vorbitorul poate spune »Amin!«, în timp ce aceia care nu înțeleg limba nu pot spune.

¹⁰⁵ Pavel a avut de-a face în timpul călătoriilor lui misionare cu tot felul de grupe de vorbitori (cu barbarii pe insula Malta – Faptele Apostolilor 28, 1 -, limba licaoneană a păgânilor din Listra – Faptele Apostolilor 14, 11 -, etc.)

¹⁰⁶ Grecește *phrên*; tot așa și a doua oară în acest verset. Acest cuvânt apare în Noul Testament numai aici. S-a folosit aici, căci restul cuvintelor pentru »minte« din versetele anterioare s-au folosit în sensul mai rar întâlnit de »sensul vorbirii«.

¹⁰⁷ Credința și gândirea nu sunt în opoziție! În creștinism mintea (sănătoasă) nu trebuie »atârnată în cui«.

¹⁰⁸ Noțiunea de »Lege« înseamnă aici Vechiul Testament.

¹⁰⁹ În ebraica Vechiului Testament sunt două cuvinte pentru »limbă«: *laschon* = limbă; *saphah* = buze.

¹¹⁰ Citat din Isaia 28, 11-12. Această prorocie s-a împlinit în mod deosebit la Rusalii în Ierusalim. Dumnezeu a vorbit lui Israel prin multe limbi străine. Cu toate acestea, națiunea nu s-a reîntors la Dumnezeu, numai o rămășiță de 3.000 de oameni s-au pocăit.

¹¹¹ Prin expresia »prin urmare« Pavel deduce din Isaia 28 că vorbirea în limbi a fost hotărâtă de Dumnezeu în mod deosebit pentru cei necredincioși.

¹¹² Un semn este o indicare, un semnal. Vorbirea în limbi a fost o indicare cu privire la faptul că începând de la Rusalii (Faptele Apostolilor 2) Dumnezeu dorea să aducă Evanghelia tuturor limbilor care erau pe pământ.

¹¹³ În mod deosebit pentru necredincioșii din Israel.

¹¹⁴ Cu toate că vorbirea în limbi este pentru cei necredincioși, în situația în care cei necredincioși nu înțeleg limba străină respectivă, nu are nici un sens. Ea este chiar contraproductivă.

¹¹⁵ Grecește *propheteuo* = a proroci / a profeti; *pro-pheteuo* = textual »a vorbi (deschis)«, adică prin vorbire să aduci la lumină ceva care este ascuns (independent de faptul că lucrul ascuns este în trecut [compară cu Isaia 14, 12 și următoarele, Ezechel 28, 12 și următoarele], în prezent [Ioan 4, 17-19] sau în viitor [Apocalipsa 1, 1 și următoarele]).

¹¹⁶ Cu toate că prorocia este în mod deosebit pentru cei credincioși, ea este totdeauna de folos și pentru cei necredincioși.

¹¹⁷ Așa era în mod normal la Corinteni. Nu era nici o urmă a unui sistem dirijat de un singur om.

tălmăcească. [28] Dacă nu este cine să tălmăcească¹¹⁸, să tacă în Biserică, și să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu. [29] Cât despre proroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece. [30] Și dacă este făcută o descoperire unuia care șade jos, cel dintâi să tacă. [31] Fiindcă puteți să prorociți toți, dar unul după altul, pentru ca toți să capete învățătură și toți să fie îmbărbătați. [32] Duhurile¹¹⁹ prorocilor sunt supuse prorocilor¹²⁰; [33] căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii,¹²¹ ca în toate Bisericile sfinților.¹²² [34] Femeile (voastre) să tacă¹²³ în Adunări¹²⁴, căci lor nu le este îngăduit¹²⁵ să ia cuvântul¹²⁶ în ele, ci să fie supuse, cum zice și Legea.¹²⁷ [35] Dacă voiesc să capete învățătură¹²⁸ asupra unui lucru, să întrebe pe bărbații lor acasă¹²⁹; căci este rușine¹³⁰ pentru o femeie să vorbească în Biserică. [36] Ce? De la voi a pornit Cuvântul lui Dumnezeu?¹³¹ Sau numai până la voi a ajuns El?¹³² [37] Dacă crede cineva că este proroc sau insuflat de Dumnezeu¹³³, să înțeleagă că ce vă scriu eu, este o poruncă a Domnului. [38] Și dacă cineva nu înțelege, să nu înțeleagă! [39] Astfel, deci, fraților, râvniți după prorocie, fără să împiedicați vorbirea în alte limbi. [40] Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială.«

---

¹¹⁸ Sau interpret.

¹¹⁹ Grecește *pneuma*.

¹²⁰ Compară cu contrastul la păgâni, în 1 Corinteni 12, 2.

¹²¹ Derularea strângerilor laolaltă ale Adunării potrivit învățaturii biblice nu era stabilită mai dinainte. Trebuie să existe o libertate în lucrare.

¹²² În toate adunările creștine din timpul acela, femeile tăceau în timpul orelor de adunare, Corint însă s-a constituit ca un caz aparte.

¹²³ *Sigao* = a tăcea, a fi mut sau a fi liniștit; > *sige* = tăcere, muțenie, liniște, calm; de zece ori: în Luca 9, 36; 18, 39; 20, 26; Faptele Apostolilor 12, 17; 15, 12,13; Romani 16, 25; 1 Corinteni 14, 28,30,34.

¹²⁴ Grecește: *en tais ekklesiais* (de 2 ori; versetul 33 + 34); de 4 ori *en ekklesia*: 1 Corinteni 11, 9; 14, 19,28,35). Interdicția cu privire la tăcere se referă la întrunirile oficiale ale Adunării. Nu orice întrunire a creștinilor este o întrunire ca Adunare (compară cu întrunirile familiale, întâlnirile de femei, grupele de tineret, școala duminicală, etc.).

¹²⁵ »nu le este îngăduit« = grecește *ou ... epitrepetai* = interzis la dispoziția divină; compară cu Faptele Apostolilor 14, 16; 16, 17; Marcu 10, 4 etc.

¹²⁶ *Laleo* = a vorbi; același cuvânt este folosit pentru Dumnezeu (1 Corinteni 14, 29), pentru aceia care se roagă, prorocesc, învață, vorbesc în alte limbi și vorbesc spre zidire; se întâlnește de 21 de ori în 1 Corinteni 14! Transcrierea »nu este îngăduit să ia cuvântul« explică înțelesul cuvântului »să tacă«.

¹²⁷ Compară cu Geneza 3, 16. Aici nu este vorba de Legea de pe Sinai (Exodul 19 și următoarele), sub care se află numai Israel, ci de porunca lui Dumnezeu dată strămoșilor oamenilor, care ca ordine în creație are înțeles universal.

¹²⁸ Adică în Adunare nu este voie nici măcar să se pună întrebări în public.

¹²⁹ *En oiko* = în opoziție cu »în Adunare«, grecește *en ekklesia*.

¹³⁰ »rușine« = *aischros*; de 4 ori în 1 Corinteni 11, 6; 14, 35; Efeseni 5, 12; Tit 1, 11.

¹³¹ O întrebare ironică: în toate adunările femeile tac. În Corint este altfel. Probabil că în privința aceasta, în Corint a fost primită o altă descoperire, pe care, din păcate, celelalte adunări nu o cunosc.

¹³² O întrebare ironică: în toate adunările femeile tac. În Corint este altfel. Probabil că undeva, în altă parte, a fost primită o altă descoperire, care, din păcate, a ajuns numai până la Corint.

¹³³ Un proroc sau în general unul care se lasă călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, trebuie să fie în stare să recunoască că aceste îndrumări vin de la Domnul.

4. Indicații lingvistice și exegetice

În continuare voi face unele observații de natură filologică și exegetică la locurile din Noul Testament care vorbesc despre vorbirea în alte limbi. Printr-o analiză amănunțită a unor detalii se poate recunoaște mai bine ființa vorbitorului în alte limbi în sens biblic și se poate ordona mai bine în contextul biblic:

»Vorbirea în alte limbi« contra »vorbirii extatice«

Cuvântul »limbă« în Noul Testament este traducerea cuvântului grecesc *glossa*. Câmpul semantic *glossa* are, printre altele, următoarele sensuri:

- a) limbă (ca organ)
- b) vorbire / limbă străină

În legătură cu vorbirea în alte limbi se întâlnesc în textul original grecesc următoarele sensuri:

- a) *glossê lalein*,¹³⁴
- b) *lalein en glossê*,¹³⁵
- c) *lalein glossê*,¹³⁶ respectiv *lalein glossais*¹³⁷
- d) și *glossais lalein*.¹³⁸

Expresiile a)-c) le putem reda prin: »a vorbi o limbă străină«. Lanțul de cuvinte d) înseamnă: »a vorbi limbi străine«.

Traducerea prin »a vorbi în alte limbi« este obiectiv greșită și conduce la asociații greșite cu acrobații de limbă coordonate din afară sau cu bolborosiri extatice. Astfel de asociații mintale cu cele patru lanțuri de cuvinte au fost cu siguranță străine cititorilor de limbă greacă de odinioară a scrierilor nou-testamentale.

H. Glück parafrazează noțiunea »glossolalie« (»vorbire extatică«) în »Metzler Lexikon der Sprache« în felul următor:

»Producție fonică nearticulată, produsă în extază religioasă, în spatele căreia se presupun sau se caută mesaje divine (de exemplu 1 Corinteni 14,2: »cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege, și, cu duhul, spune taine.«)

Pe drept te întrebi, cu ce drept a ajuns el la astfel de concluzii. Textul biblic nu vorbește niciodată despre »bolboroseală«, »gângureală« sau »extază« în legătură cu vorbirea în alte limbi. Este de presupus că noțiunea greșită de »vorbire extatică« a avut o anumită contribuție la această neînțelegere.

Concludent este ce scrie G. Hörster în privința aceasta:

»În timp ce în traduceri și comentarii mai vechi se întâlnește cu precădere expresia vorbire extatică, între timp exegeții au ajuns la convingerea că această expresie este nepotrivită și induce în eroare. ... Ea trezește impresia că la această carismă, limba ca organ, stăpânită de alte puteri, alcătuiește sunete nearticulate.«

»Limbi noi«

În Marcu 16, 17, Hristos cel înviat vestește celor unsprezece ucenici ai Săi și celor ce vor crede prin ei, diferite semne și minuni, printre altele și fenomenul vorbirii în alte limbi. În acest context, Domnul a vorbit despre »limbi noi«. S-ar putea ușor ajunge la ideea, că aceasta înseamnă că

¹³⁴ 1 Corinteni 14, 27.

¹³⁵ 1 Corinteni 14, 19.

¹³⁶ 1 Corinteni 14, 2,4,5,13.

¹³⁷ Faptele Apostolilor 2, 4,11; 10, 46; 19, 6; 1 Corinteni 14, 23,39.

¹³⁸ Marcu 16, 17; 1 Corinteni 12, 30; 13, 1; 14, 6,18.

vorbitorii în alte limbi vor vorbi în limbi noi, care nu au existat mai înainte. În acest caz ar trebui să ne așteptăm să găsim în textul grecesc mai degrabă adjectivul *neos*. Acest cuvânt înseamnă în mod deosebit »nou«, în sensul de »tânăr«, »proaspăt« sau »de natură nouă«. Noțiunea *neos* arată spre lucruri care de curând au fost chemate la existență. Marcu folosește însă în locul amintit cuvântul *kainos*, care înseamnă îndeosebi »de natură nouă«, »neobișnuit«, »străin« și deseori desemnează lucruri care existau de mult timp, dar care au fost cunoscute abia de curând. În felul acesta, *kainos* exprimă aici în contextul nostru, că aceste limbi, cu toate că au existat mai demult, sunt noi pentru vorbitori. Marcu 16 anunța că anumiți oameni vor stăpâni deodată vorbirea în alte limbi, pe care mai înainte nu le puteau vorbi și care în momentul când le foloseau pentru prima dată erau pentru vorbitori în sensul acesta »noi«. Vorbitorii vor face aceleași experiențe, pe care le-a avut Adam, și mai târziu oamenii la construcția turnului Babel. Exact în acest sens au vorbit ucenicii la Rusalii în limbi »noi« (Faptele Apostolilor 2). Limbile erau noi pentru vorbitori, pentru ascultători erau însă de mult cunoscute.

Limbile omenești și dialectele

Exprimări fonetice clare

Din detaliile geografice din Faptele Apostolilor 2, 8-11 rezultă că vorbitorii de la Rusalii descindeau din ținuturile îndepărtate ale imperiului roman din regiunile Mării Mediterane, Africii de Nord și Europei, Turciei de astăzi, precum ținuturile din Orientul Apropiat (printre altele, ținuturile care astăzi aparțin Persiei și Iracului).

Ucenicii nu puteau vorbi numai limbile în sine, ci și dialecte (Faptele Apostolilor 2, 8).¹³⁹ Aceasta este foarte important. Prin aceasta, ei stăpâneau pe deplin nu numai sistemele de vorbire, ci și pronunția exactă cu toate accentele locale specifice, ceea ce includea timbrul sunetului și accentuarea corectă. La minunea vorbirii în alte limbi din Noul Testament este deci foarte clar că este vorba de limbi și dialecte omenești care existau deja.¹⁴⁰

Punctul deja subliniat capătă un alt aspect prin Faptele Apostolilor 2, 4. Acolo Luca folosește verbul *apophthengomai*, ceea ce înseamnă »a rosti«, »a spune direct«, »a declara direct«. ¹⁴¹ Acest cuvânt are o legătură deosebită cu aspectul fonetic și acustic al limbii.¹⁴² Duhul Sfânt a lucrat și pronunția corectă, inclusiv intonația corectă și accentul corect.

Două grupe diferite de ascultători

Publicul de la Rusalii era împărțit în două: pe de o parte erau iudeii din străinătate, iar pe de altă parte erau iudeii din țară. Iudeii din străinătate nu aveau nici un fel de probleme cu vorbirea în limbi a ucenicilor. Prin aceasta, ei au fost loviți, ajungând în derută și groază (Faptele Apostolilor 2, 12). Ei auzeau clar cum prin vorbirea în alte limbi erau vestite »marile fapte ale lui Dumnezeu« (Faptele Apostolilor 2, 11). Localnicii, dimpotrivă, nu înțelegeau aceste, pentru ei, limbi străine. Mulți dintre ei au caracterizat batjocorind cu cinism pe vorbitorii în alte limbi că sunt beți (Faptele Apostolilor 2, 13). Pentru această grupă, conținutul vorbirii în alte limbi era ca o »taină«, cu excepția acelor care dispuneau de cunoștințe de limbă.

---

¹³⁹ Faptele Apostolilor 2, 8: »în limba noastră« (grecește *dialektos*); Faptele Apostolilor 2, 11: »în limbile noastre« (grecește *glossa*).

¹⁴⁰ Aceasta rezultă nu numai din Faptele Apostolilor 2, ci, de exemplu, și din Faptele Apostolilor 10, 46.

¹⁴¹ Cuvântul *apophthengomai* se întâlnește de 3 ori în Noul Testament: Faptele Apostolilor 2, 4 (vorbirea în alte limbi); 2, 14 (predica de Rusalii a lui Petru); 26, 25 (vorbirea de apărare a lui Pavel înaintea lui Agripa).

¹⁴² LOUW / NIDA: Greek-English Lexicon of the New Testament Based on Semantic Domains, Bd. I, 33, 76, *apophthengomai*.

Situația localnicilor corespundea exact aceleia de mai târziu din Corint. De aceea Pavel scrie în 1 Corinteni 14, 2: »Cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege, și, cu duhul, el spune taine.«

Apostolul neamurilor a trebuit să depună tot efortul, ca să facă Biserica din Corint să înțeleagă, că vorbirea într-o altă limbă are numai atunci sens, dacă sunt prezenți vorbitori în alte limbi sau dacă mesajul adus în limbă străină era tradus pe înțelesul tuturor. Aici este cauza pentru care din mulțimea darurilor enumerate în 1 Corinteni 12 și 1 Corinteni 14 sunt luate în mod special două, vorbirea în limbi și prorocia, ca pe baza acestor două exemple să se facă clar că înțelegerea celor spuse are cea mai mare prioritate.

În Noul Testament este numai *un singur* tip de vorbire în limbi

În general, vorbitorii extatici din zilele noastre recunosc ușor că ei – în opoziție cu vorbitorii în alte limbi din Faptele Apostolilor 2 – nu sunt în stare să vorbească cu oameni care vorbesc o altă limbă și în felul acesta să le vestească marile fapte ale lui Dumnezeu în limba lor (compară cu Faptele Apostolilor 2, 8, 11). Este un lucru deosebit de ciudat, milioane de oameni pot vorbi în zilele noastre în alte limbi, dar aceste milioane sunt inapte să practice fenomenul de la Rusalii din Faptele Apostolilor 2! În mișcarea carismatică se vorbește despre restaurarea în timpurile din urmă a tuturor darurilor, așa cum sunt ele descrise în Noul Testament, despre o nouă revărsare a Duhului Sfânt, asemenea aceleia din timpul apostolilor,¹⁴³ și cu toate acestea nici unul din vorbitorii în limbi din zilele noastre nu poate să afirme că el poate să practice cu toată perfecțiunea vorbirea în limbi așa cum a fost în Faptele Apostolilor 2. Aceste dovezi pot crea greutatea lăuntrică vorbitorilor extatici, așa că ei trebuie să se întrebe cu toată seriozitatea dacă ceea ce fac corespunde cu adevărat Bibliei.

Mulți încearcă să ocolească acest conflict, afirmând că există două feluri de vorbiri extatice:

1. darul vorbirii în limbi de la Rusalii din Faptele Apostolilor 2 cu o vorbire omenească reală, și
2. o gângăvire neînțeleasă asemenea celor spuse în 1 Corinteni 14, 2-20.¹⁴⁴

Este însă complet eronat să diferențiezi două feluri diferite de vorbiri în alte limbi în Noul Testament. În toate locurile, Biblia folosește aceeași noțiune *glossa*. Din 1 Corinteni 14, 21-22 rezultă clar că vorbirea în limbi în 1 Corinteni 14 este același fenomen ca și în Faptele Apostolilor 2, care în primul rând trebuia să fie un semn într-o vorbire reală, înțeleasă, pentru poporul necredincios Israel:

»[21] În Lege¹⁴⁵ este scris [Isaia 28, 11-12] : „Voi vorbi norodului¹⁴⁶ acestuia prin altă limbă și prin buze străine; și nici așa nu Mă vor asculta, zice Domnul.” [22] Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși. Prorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei credincioși.«

Aceasta corespunde în totul cu ceea ce găsim în Faptele Apostolilor în legătură cu ziua de Rusalii. Cuvintele din 1 Corinteni 14, 21-22 sunt o punte directă între Faptele Apostolilor 2 și 1 Corinteni capitolele 12-14. Prin referirea la Isaia 28, 11-12, unde se arată în Vechiul Testament că vorbirea în alte limbi trebuia să fie o mărturie pentru Israel – așa cum s-a împlinit realmente în ziua de Rusalii – devine clar că vorbirea în alte limbi din Epistola către Corinteni nu putea să fie un alt fenomen decât minunea vorbirii în alte limbi din Faptele Apostolilor.

¹⁴³ DORNFELD: Ați primit voi Duhul Sfânt?, pag. 50.

¹⁴⁴ Așa de exemplu FINDLAY: The First Epistle of Paul to the Corinthians, Bd. II, pag. 889.

¹⁴⁵ Noțiunea »Lege« înseamnă aici întreg Vechiul Testament.

¹⁴⁶ În contextul din Isaia 28, prin aceasta se înțelege poporul Israel.

Ce este o minune adevărată – vorbirea în alte limbi sau vorbirea extatică?

Fenomenul din Faptele Apostolilor nu se poate imita, pe când vorbirea extatică neînțeleasă poate fi exercitată fără probleme și de aceia care nu afirmă că vorbesc „în limbi”. Impresionant ar fi dacă astăzi milioane de oameni ar putea practica fenomenul din Faptele Apostolilor 2. Dar tocmai aceasta nu poate face această mulțime! Vorbire extatică neînțeleasă de vorbitor practică și hinduiștii, spirițiștii și oamenii medicinei (șamanii). Chiar și carismaticii sunt de părere că astfel de vorbitori extatici sunt sub influențe diabolice.

Ca fenomen ocult este posibil ca cineva, nu numai simplu bolborosind, să vorbească realmente într-o limbă omenească străină neînțeleasă de el, *dar pe care nici nu o stăpânește și nici nu o înțelege*. Duhul vorbitorului este în acest caz pasiv. El este folosit de demoni ca medium. Însă în mod evident, în contextul temei noastre, satana nu poate face un lucru: el nu poate da oamenilor o limbă nouă, pe care ei s-o stăpânească. Dacă ar putea face aceasta, atunci ar face-o. Dar, poftim – unde sunt exemplele în acest sens, sau mai bine zis, unde sunt miile de ezoterici, gurus, spirițiști, care pot face aceasta? În opoziție cu aceștia, numai Dumnezeu poate s-o facă: El a dat lui Adam prima limbă de vorbire, El a dat limbile semințiilor de la Babel, El a dat ucenicilor în Faptele Apostolilor 2 aptitudinea de a mărturisi iudeilor din străinătate în limba și dialectul lor marile fapte ale lui Dumnezeu. Satana vrea să folosească pe oameni ca medium, Dumnezeu însă păstrează identitatea și personalitatea lor. De ce mulțimea nenumărată de carismatici nu poate practica semnul care în ziua de Rusalii arăta impresionant mărimea lui Dumnezeu? De ce pot ei face numai ceea ce se poate practica fără probleme în chip omenesc sau demonic? Aceasta este deosebit de ciudat!

Cu privire la inspirația Bibliei

În acest context este folositor să ne facem unele gânduri cu privire la inspirația Sfintei Scripturi. Cu privire la inspirația Cuvântului lui Dumnezeu veșnic și infailibil avem cu certitudine cea mai desăvârșită formă a inspirației divine. Și totuși: au fost scriitorii Bibliei în așa fel inspirați, că personalitatea și mintea lor au fost date la o parte? Nu! Fiecare scriitor a avut stilul lui. Aceasta se poate constata de exemplu prin alegerea cuvintelor. Scrierile lui Ioan, de exemplu, conțin multe cuvinte tipice care se repetă, în timp ce la Pavel nu găsim aceasta. Evanghelia după Ioan are un tezaur lexical de circa 800 de cuvinte, ceea ce corespunde ordinului de mărime al vocabularului unui copil mic. Desigur, el nu a folosit limbajul unui copil, căci el folosește multe cuvinte care se învață abia când ai devenit mare sau matur. Dar este uimitor cum Ioan pentru transmiterea unui mesaj atât de profund a putut folosi un vocabular foarte simplu, cu fraze scurte, cu totul altfel decât a făcut Pavel în Epistolele sale, unde de exemplu Efeseni 1, 3-14 este în greacă o singură frază. Pavel era în închisoare când preamărea harul și binecuvântarea lui Dumnezeu. Inima lui era așa de plină de hotărârile minunate ale lui Dumnezeu, încât în expunerea sa din Efeseni 1, 3 a adăugat mereu încă o propoziție, așa că până la urmă s-a extins în 12 versete. Și Pavel a posedat un stil propriu de scris.

Osea a avut un stil de scris neliniștit și răscolit (era un om a cărui soție i-a fost necredincioasă), în timp ce textele lui Isaia radiază o liniște și mângâiere maiestetică. În felul acesta putem continua cu descrierea stilului fiecărui scriitor biblic.

În 1 Corinteni 14 este vorba, printre altele, de prorocie, de vorbirea spre zidire, mângâiere și sfătuire. Pavel compară vorbirea în Adunare cu diversele instrumente muzicale folosite în templu, ca de exemplu trâmbița, harfa, flautul. Este o comparație foarte interesantă, căci fiecare instrument muzical are un alt sunet. Dacă voi ciupi la harfă coarda La, atunci este aceeași oscilație a înălțimii tonului ca și cum aș sufla în flaut nota La (ca. 440 Hz). Însă oricine va remarca imediat că tonul de la flaut nu este identic cu același ton de la harfă. (Diferența constă în structura diferită a rândului de armonici superioare.) Tot așa este și cu scrierea Bibliei. Fiecare are »timbrul« propriu. Ioan sună altfel decât Pavel, dar împreună ei nu scot sunete disonante. Împreună ei dau

un concert armonice, binefăcător, desăvârșit. Noi trebuie să primim simțământul pentru varietatea și diferențele din Biblie. Atunci varietatea de tonuri va deveni o adevărată desfătare.

În timpul Reformei, Luther – după ce prin Epistola către Romani a descoperit »neprihănirea numai prin credință« - a fost înțepat de adepții papali cu Epistola lui Iacov. În Epistola lui Iacov este vorba de neprihănirea prin fapte. Calvin a descris în lucrarea sa »Institutio« într-un mod minunat și liniștit, că diferențele dintre Epistola către Romani și Epistola lui Iacov nu sunt nici o problemă. Este vorba numai de două »timbre diferite ale sunetului«. Pavel accentuează în Epistola către Romani, că un păcătos este declarat neprihănit înaintea ochilor lui Dumnezeu numai prin credința în Isus Hristos. Nu poți contribui cu nimic la aceasta. Iacov spune însă: dacă tu afirmi că ești credincios, atunci noi oamenii trebuie să putem vedea aceasta prin faptele tale și prin felul tău de a trăi. Dacă faptele tale sunt cu adevărat creștine, atunci poți fi declarat, ca să zicem așa, în ochii oamenilor neprihănit, deoarece oamenii vor putea vedea atunci efectele unei adevărate credințe.

Diverse stiluri de scriere?

De ce pot exista în Biblie atâtea stiluri diferite de scriere? Dacă toată Biblia – cuvânt cu cuvânt – este inspirată de Dumnezeu, așa cum ea însăși afirmă (2 Timotei 3, 16), atunci totul ar trebui să fie uniform. De ce avem aceste diferențe? De ce Pavel scrie altfel decât Ioan, de ce Obadia scrie altfel decât Solomon și Iosua altfel decât fiii lui Core?

În acest context este foarte important să diferențiem între inspirația lui Dumnezeu și inspirația demonilor. Când oamenii sunt inspirați de demoni și scriu cărți, atunci personalitatea lor este îngrădită sau chiar complet anulată. Unii ocultiști posedă darul scrierii automate. Când un medium în stare de transă rostește un mesaj, atunci conștiința lui este decuplată sau îngrădită. Demonii au totdeauna interesul să distrugă instanța noastră de control, ca astfel să dispună abuziv de noi ca unelte ale lor (compară cu efectul drogurilor, abuzului de alcool și meditațiile orientale, etc.). Atunci când Dumnezeu vrea să-i folosească pe oameni, El vrea să-i folosească ca persoane întregi în lucrarea Sa, cu duh, suflet și trup. Dumnezeu, Creatorul, l-a format pe Ioan așa cum a vrut El să-l aibă ca vas de cinste pentru El (compară cu Ieremia 18; Romani 9, 19-24). Întreaga evoluție a vieții lui era în mâna suverană, conducătoare a lui Dumnezeu, așa că el a putut învăța limba greacă ca limbă străină, cum a vrut Dumnezeu. Când după aceea Ioan cu conștiința deplină și fără nici o îngrădire a personalității lui a scris Epistolele sale, a patra Evanghelie și Apocalipsa, personalitatea lui sfințită de Dumnezeu nu a fost decuplată. Nu, ea a fost 100% folosită de Dumnezeu. Da, pătrunderea de greșeli și falsitate a fost 100% decuplată. Dar ce a scris Ioan era exact ceea ce voia să spună Duhul lui Dumnezeu care »l-a mânat« în misiunea ce o avea de împlinit (2 Petru 1, 21). Aceasta este o minune a lui Dumnezeu! Dacă se ține seama de aceasta, atunci în mod simplu se poate recunoaște inspirația demonică, ce este în deplină opoziție cu aceasta. Vedem că mesajele în limbi din zilele noastre sunt cu totul de altă natură decât inspirația Bibliei. La vorbirea extatică se ignorează rațiunea proprie. Vorbitorul nu înțelege ce spune. Acest fel de inspirație este diametral opusă inspirației biblice! Așa ceva nu vine de la Dumnezeul Bibliei.

Limbi îngerești

Înțelesul celor spuse în 1 Corinteni 13, 1

În 1 Corinteni 13, 1 se vorbește atât de »limbi omenești«, cât și de »limbi îngerești«:

»Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănit.«

Aici este singurul loc din Biblie în care se întâlnește noțiunea de »limbi îngerești«. Deoarece Sfânta Scriptură vorbește foarte puțin de această temă, este greu să spui cu absolută exactitate despre natura comunicației îngerilor.

Sunt unele locuri în care îngerii vorbesc cu oamenii, dar atunci acești mesageri folosesc totdeauna limba omenească.¹⁴⁷ Chiar și în cazurile când îngerii au vorbit între ei¹⁴⁸ sau cu Dumnezeu, oamenii au putut înțelege vorbirea lor.¹⁴⁹ Nu există nici un loc în Biblie din care să rezulte că îngerii au vorbit altă limbă, decât aceea a oamenilor. Privit strict lingvistic, este de fapt ușor de așteptat ca expresia »limbi omenești și îngerești« din 1 Corinteni 13, 1 să aibă înțelesul: »limbi pe care le vorbesc atât oamenii, cât și îngerii«.

Presupunerea – dacă ne bazăm numai pe 1 Corinteni 13, 1 – că Dumnezeu a dat îngerilor o mulțime de limbi în care să vorbească, ar fi problematică. Mulțimea limbilor exprimă despărțiri și judecată. Pentru oamenii din Babel, încurcarea limbilor a fost o judecată (compară cu Geneza 11). La început, Dumnezeu a dat oamenilor o singură limbă (Geneza 2; 11, 1). Desigur, s-ar putea face speculații că după căderea lui Lucifer (Isaia 14, 12 și următoarele; Ezechiel 28, 12 și următoarele) a avut loc probabil încurcarea limbilor și în lumea îngerilor. În privința aceasta trebuie însă să se țină seama de următoarele: îngerii care au căzut, nu au fost împărțiți într-o mulțime de »popoare«, așa cum au fost oamenii la turnul Babel. Satana constituie împreună cu îngerii căzuți imperiul unitar al întunericului, fără nici o dezmembrare (compară cu Matei 12, 25-27). Ei bine, probabil că există două limbi, limba îngerilor care au căzut și limba celor rămași credincioși.¹⁵⁰ Dar aceasta ar însemna că vorbitorii în limbi – deoarece ei vorbesc în limbile (plural!) îngerilor, printre altele ar vorbi și în limba demonilor. Dar aceasta este de neimaginat. Observăm cât de speculativ devine totul, când pe baza textului din 1 Corinteni 13, 1 se vrea alcătuirea unei învățături cu privire la vorbirea în limbi îngerești? Aceasta este așa, din simplul motiv că Biblia nu spune nimic despre existența unei limbi de vorbire a îngerilor. Ei vorbesc în Biblie limbi – chiar și atunci când se adresează lui Dumnezeu – care sunt înțelese de oameni. De aceea cele spuse mai înainte – fără nici un fel de speculații – corespund întregului conținut biblic: expresia »limbi omenești și îngerești« din 1 Corinteni 13, 1 are înțelesul de »limbi pe care le vorbesc atât oamenii, cât și îngerii«.

O propoziție introdusă prin dacă - atunci

În continuare trebuie să se țină seama că în 1 Corinteni 13, 1 nu se afirmă nicidecum că Pavel a vorbit în limbi îngerești. În versetele 1 – 3 avem o serie de propoziții introduse prin grupul de cuvinte dacă – atunci, care în parte au în mod evident un înțeles ireal.¹⁵¹ Un exemplu va lămuri imediat aceasta: Pavel cunoștea numai în parte (1 Corinteni 13, 9, 12), și cu toate acestea se spune în 1 Corinteni 13, 2:

»Și chiar dacă aș cunoaște ... toată știința ...«

Pavel nu a trebuit niciodată să-și dea trupul ca să fie ars, și totuși spune (1 Corinteni 13, 3):

»Și chiar dacă mi-aș da trupul ca să fie ars, ...«

¹⁴⁷ Vezi de exemplu Daniel 10, 12-15; 10, 20 – 12, 4. În aceste locuri s-a vorbit foarte probabil limba ebraică. În faptele Apostolilor 10, 3 și următoarele îngerul a vorbit latina sau greaca.

¹⁴⁸ Compară cu Isaia 6, 4.

¹⁴⁹ Compară de exemplu cu Apocalipsa 5, 11-14.

¹⁵⁰ Acești îngeri sunt numiți în Sfânta Scriptură »îngerii aleși« (1 Timotei 5, 21).

¹⁵¹ În textul grecesc se folosesc propoziții condiționate de tipul »cazul prospectiv« (protasis cu *ean* + conjunctiv). În greaca postclasică, în care condiția *ean* a reprimat tot mai mult particula *ei*, cazul prospectiv se întâlnește și în contexte în care privind sub aspectul limbii greacă clasică ne-am putea aștepta la cazul ireal.

Bolborosirea – nu este un nivel superior de comunicare

Ajung la următoarea concluzie finală: pe baza textului din 1 Corinteni 13, 1 nu este admisibil să se afirme că vorbirile în alte limbi amintite în Biblie ar fi vorbiri în limbi neomenești, supranaturale. Dedesubtul acestei afirmații constă în următoarele: este o mulțime foarte mare de oameni care practică în zilele noastre vorbirea extatică sub forma *bolborosirii neînțelese, lipsită de prozodie*.¹⁵² Deoarece în acest caz în mod evident nu este vorba de limbi străine existente, se încearcă să se prezinte această practică, făcându-se referire la limbile îngerești, ca fiind un fenomen biblic. Însă, să credem noi oare că îngerii, care în Biblie stăpânesc cele mai diverse limbi străine omenești – acestea fiind minunate și complexe sisteme de cod -, nu posedă o comunicare superioară, ci numai bolborosirea, așa cum este ea practică de milioane de vorbitori extatici?

Făcând abstracție totală de aceasta, este împotriva unei gândiri sănătoase, dată de Dumnezeu, să califici bolborosirea, sunetele nearticulate, exprimările nestructurate ca fiind »limbi supranaturale superioare mijloacelor de comunicare umană«. O astfel de părere înseamnă în cele din urmă – fără să se intenționeze aceasta – disprețuirea limbilor date de Dumnezeu oamenilor! Să ne gândim bine, potrivit mărturiei Sfintei Scripturi, nu omul, ci Dumnezeu este dătătorul limbilor. Limbile biblice, ebraica, greaca și arameica, care sunt și limbi vorbite și scrise de oameni, precum și toate celelalte limbi sunt de fapt *limbi divine*. De aceea ele sunt »vase« ideale, ca să dea omenirii mesajul lui Dumnezeu.¹⁵³ De aceea Biblia, Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, poate fi tradus în cele circa 6.800 de limbi omenești existente. Creatorul a știut exact ce mijloace sunt potrivite pentru a transmite gândurile Sale creaturilor umane. Deoarece limbile omenești au fost create de Dumnezeu ca sisteme deschise, noțiunile care lipsesc într-o limbă pot fi introduse prin neologisme (creare de cuvinte noi), așa cum Adam în Geneza 2 a putut dezvolta vocabularul limbii originale cu nume noi de animale. De aceea se poate spune că în orice limbă se poate exprima orice gând! Mijloacele pentru aceasta sunt foarte diferite de la limbă la limbă, dar în principiu nu sunt nici un fel de bariere cu privire la posibilitățile de a transmite ceva.

Cu privire la înțelesul textului din Romani 8, 26-27

Unii carismatici pun în legătură »suspinele negrăite« ale Duhului Sfânt amintite în Romani 8, 26 – 27 cu bolborosirea în vorbirea extatică.¹⁵⁴

»[26] Și tot așa și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră; căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. [27] Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu.«

Acest loc însă nu are de a face cu vorbirea în limbi. Adjectivul »negrăite«¹⁵⁵ exprimă că aici este vorba de o comunicare mută, fără cuvinte, adică o comunicare fără vorbe, deci și fără vorbire în limbi! Vorbirea în alte limbi nu este »fără cuvinte«, ci este o comunicare prin intermediul cuvintelor – rostite cu voce tare sau nu. Cuvântul grecesc *alalētos*, tradus prin »negrăite«, înseamnă »fără cuvinte« sau »mut«. ¹⁵⁶ În Romani 8, 26-27 este vorba de lucrarea Duhului Sfânt, făcută pentru fiecare mântuit. Vorbirea în alte limbi este un dar, care nu a fost prevăzut pentru toți copiii lui Dumnezeu, așa cum vom vedea în continuare.

¹⁵² Prozodia include aspectul ritmic și metric al vorbirii în contextul tonului, intonației, accentului și duratei. În prozodie, o parte a domeniului fonologic, se studiază acest domeniu. Vorbirea se caracterizează sub aspect sonor, printre altele, prin ritm și accent, precum și prin ridicarea și coborârea vocii. Prin aceasta se structurează, printre altele, unitățile de sens. În scris, acestea sunt scoase în evidență prin semne de propoziție (virgule, puncte, semne de exclamare și de întrebare), precum și prin paragrafe, etc. La vorbirea extatică practică în zilele noastre de milioane de oameni se observă lipsa elementului prozodic.

¹⁵³ Tot așa argumentează și Wells în studiul său detaliat cu privire la inspirația Bibliei: WELLS: Dieu a parlé, pag. 17.

¹⁵⁴ De exemplu HAGIN: Doamne, învață-ne să ne rugăm, pag. 62; HAINEBACH: Rugați-vă prin Duhul, pag. 32.

¹⁵⁵ Gecește *alalētos* = »fără cuvinte«, »mut«.

¹⁵⁶ BAUER: Dicționar al Noului Testament, pag. 67; LOW-NIDA: Greek-English Lexicon of the New Testament Based on Semantic Domain, 33,96; THAYER: Greek-English Lexicon, pag. 25.

Nici o îngrădire a conștiinței

La vorbirea în alte limbi biblică nu este niciodată vorba de stări extatice. Niciodată nu a fost în astfel de împrejurări o îngrădire a conștiinței. Aceasta ar fi fost în contradicție cu învățătura Sfintei Scripturi. În 2 Timotei 4, 5, Pavel a poruncit:

»Dar tu fii treaz în toate lucrurile ...«

Verbul *nêphô* tradus prin »fii treaz« înseamnă, potrivit Dicționarului standard nou-testamental al Noului Testament în limba greacă al lui Walter Bauer:

»... să fii liber de orice beție spirituală sau sufletească, de abundență, patimă, pripă, harababură, exaltare«.¹⁵⁷

În 2 Timotei 4, 5 este vorba de o poruncă nou-testamentală. Verbul este folosit la forma imperativă. Constatăm că tot ceea ce pentru mișcarea carismatică este o exuberanță înflăcărată reprezintă o încălcare evidentă a unei porunci clare din Noul Testament. Ce este o încălcare a poruncilor biblice? Păcat împotriva lui Dumnezeu!

Bucuria mare este evident biblică (compară de exemplu cu Psalmul 100, 1-2; Filipeni 4, 4), dar niciodată în chip lipsit de înțelepciune, niciodată într-o formă care ar îngrădi într-un fel oarecare autocontrolul, sau l-ar anula chiar, niciodată într-un fel prin care demnitatea omenească ar avea de suferit prin aceasta. Noul Testament somează încă de 10 ori la luciditate:¹⁵⁸

• 1 Corinteni 15, 34: »*Veniți-vă în fire [eknêphô]*,¹⁵⁹ cum se cuvine, și nu păcătuiți! Căci sunt între voi unii, care nu cunosc pe Dumnezeu: spre rușinea voastră o spun.«

• 1 Tesaloniceni 5, 6-8: »[6] De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji [*nêphô*]. [7] Cei ce dorm, dorm noaptea; și cei ce se îmbată, se îmbată noaptea. [8] Dar noi, care suntem fii ai zilei, să fim treji [*nêphô*], să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei, și să avem drept coif nădejdea mântuirii.«

• 1 Timotei 3, 2: »Dar trebuie ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat [*nêphalios*],¹⁶⁰ înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții.«

• 1 Timotei 3, 11: »Femeile, de asemenea, trebuie să fie cinstite, neclevetitoare, cumpătate [*nêphalia*],¹⁶¹ credincioase în toate lucrurile.«

• 2 Timotei 2, 24-26: »[24] Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, [25] să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejde că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; [26] și, venindu-și în fire [*ananêphô*], să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia.«

• Tit 2, 1-2: »[1] Tu însă, vorbește lucruri care se potrivesc cu învățătura sănătoasă. [2] Spune că cei bătrâni trebuie să fie treji [*nêphalios*],¹⁶² vrednici de cinste, cumpătați, sănătoși în credință, în dragoste, în răbdare.«

• 1 Petru 1, 13: »De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji [*nêphô*], și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos.«

• 1 Petru 4, 7: »Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți [*nêphô*] dar, și vegheați în vederea rugăciunii.«

• 1 Petru 5, 8: »Fiți treji [*nêphô*] și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită.«

În afară de aceasta, în Noul Testament întâlnim de 14 ori porunca »vegheați!«¹⁶³ Noul Testament respinge orice pasivitate a duhului și cheamă pe credincioși la veghere și la activitate

¹⁵⁷ BAUER: Dicționar al Noului Testament, pag. 1090.

¹⁵⁸ 1 Corinteni 15, 34; 1 Tesaloniceni 5, 6-8; 1 Timotei 3, 2, 11; 2 Timotei 2, 26; 4, 5; Tit 2, 2; 1 Petru 1, 13; 4, 5; 5, 8.

¹⁵⁹ = să devii din nou treaz.

¹⁶⁰ = adjectiv masculin derivat de la *nêphô*.

¹⁶¹ = adjectiv feminin derivat de la *nêphô*.

¹⁶² = adjectiv masculin derivat de la *nêphô*.

¹⁶³ Matei 24, 42; 25, 13; 26, 38,41; Marcu 13, 33,35,37; 14, 34,38; Luca 21, 36; Faptele Apostolilor 20, 31; 1 Corinteni 16, 13; Coloseni 4, 2; 1 Petru 5, 8.

sănătoasă, și anume cu porunci ca acestea: »Împotriviți-vă!«¹⁶⁴, »Luptați!«¹⁶⁵ sau, ca mai sus, »vegheați!«

Acestea stau clar în opoziție cu misticismul a tot felul de practici religioase care nu au nimic cu Biblia, așa cum ar fi meditația transcendentă, călătorii în vis, Yoga, antrenamentul autogen, muzica Rock, drogurile etc., în care îngrădirea conștientului pe diferite trepte joacă un rol esențial.

Când Beatles cu cântecul lor »Let It Be« au apărut în public, nu voiau să cheme tineretul ca să ia viața în chip puțin mai ușuratic și nici chiar să interpreteze totul ca fiind greu. Nu, ei au lansat un apel la pasivitate a duhului, așa cum ea se practică prin meditații în religiile orientale. »Let It Be« înseamnă »Dedă-te pasivității, decuplează-ți rațiunea!«. În textul cântecului se spune în continuare »... whisper words of wisdom ...« (»... șoptește cuvinte ale adevărului ...«). Prin aceasta se înțelegea repetarea permanentă de mantrans.¹⁶⁶ Prin repetarea permanentă a anumitor cuvinte sau expresii – deseori fără cunoașterea înțelesului lor – se poate aduce duhul omenesc în stare de pasivitate, și alte duhuri (demoni) pot prelua chiar controlul. Hindușii ar spune, »ca să se poată ajunge în contact cu zeii«.

Duhul Sfânt este potrivit mărturiei Sfintei Scripturi un »Duh de chibzuință«, care dă putere pentru stăpânirea de sine, cumpătare și decizii intelectuale sănătoase (compară cu 2 Timotei 1, 7).¹⁶⁷ El nu duce pe oameni niciodată într-o stare de transă. Când apostolul Pavel începe în 1 Corinteni 12 să vorbească despre darurile spirituale, face în privința aceasta o diferență izbitoare cu păgânii (1 Corinteni 12, 2):

»Când erați păgâni, știți că vă duceați la idoli cei mulți, după cum erați călăuziți.«

Zidire sufletească prin vorbirea în alte limbi

Cazul special din Corint

La evenimentul de Rusalii din Faptele Apostolilor 2 erau prezenți mulți oameni care vorbeau limbi străine. Vorbirea în alte limbi a fost pentru ei un mijloc de comunicare perfect. În Corint aceasta a creat deseori probleme de înțelegere. La ce ar fi folosit acolo vorbirea în alte limbi, dacă nu era nimeni care vorbea în alte limbi? Dacă corintenii, mulți dintre ei fiind oameni care veneau din straturi sociale inferioare,¹⁶⁸ nu înțelegeau limbile, nu aveau parte de zidire sufletească. De aceea în acest caz era absolut necesară¹⁶⁹ »tâlcuirea« sau »traducerea«. Exclusiv numai prin traducere primea adunarea »zidire sufletească« în credință (1 Corinteni 14, 5). Recunoaștem din aceasta că nu fenomenul vorbirii în sine însuși, ci mesajul transmis prin acesta era cel care aducea zidirea sufletească.

Nici o zidire sufletească prin timbrul vorbirii

Cele spuse le putem exemplifica printr-un exemplu: Psalmii au fost inițial redactați în limba ebraică. Potrivit mărturiei Sfintei Scripturi, ei sunt inspirați de Duhul Sfânt, ca toate celelalte cărți ale Bibliei (2 Timotei 3, 16). De aceea limba ebraică a Psalmilor este într-o oarecare măsură limba Duhului Sfânt. Am putea în serviciile divine să cităm Psalmii în limba ebraică. Cu toate că limba prorocilor a fost fără îndoială deosebit de frumoasă și suna solemn, nici un vizitator al serviciilor

¹⁶⁴ Iacov 4, 7; 1 Petru 5, 9.

¹⁶⁵ 1 Timotei 6, 12.

¹⁶⁶ În limba sanscrită: formule de meditație.

¹⁶⁷ 2 Timotei 1, 7: »Căci Dumnezeu nu ne-a dat un Duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.« Expresia »chibzuință« din 2 Timotei 1, 17 este traducerea cuvântului *sôphronimos*. Alte înțelesului ale cuvântului sunt: stăpânirea de sine, aptitudinea de a rosti sentințe sănătoase, înfrânarea.

¹⁶⁸ Compară cu 1 Corinteni 1, 26-28.

¹⁶⁹ *Diermêneuo* (= »a interpreta«, »a traduce«): 1 Corinteni 12, 30; 14, 5, 13, 27; *hêrmeneia* (»interpretare«, »traducere«): 1 Corinteni 12, 10; 14, 26; *diermêneutês* (= »interpret«, »traducător«): 1 Corinteni 14, 28.

divine în ebraică, care nu cunoaște limba ebraică, nu va avea foloase spirituale. Sunetele limbii sunt purtători de informații. Cine nu poate descifra sunetele, nu poate înțelege nimic din informație. Sunetele în sine nu sunt comunicare. Numai atunci când conținutul unui mesaj se transmite, cel care îl primește poate să aibă un câștig de la el. Să dăm un exemplu:

*'aschrei ha'ish 'asher lo halakh ba'atzath resha'im
uvederekh chata'im lo'amad
uvemoshav letzim lo jashav
ki 'im bethorath 'adonai chevtzo
uvethoratho jehegeh jomam valailah
vehajah ke'etz shatul 'al palgei majim
asher pirjo jithen be'itho
ve'alehu lo jibbol
vekhoh 'asher ja'aseh jatzliach
lo khen haresha'im
ki 'im kammotz 'asher tiddephennu ruach
'al ken lo jaqumu resha'im bamishpat
vechata'im ba'adath tzadiqim
ki jodea adonai derekh tzadiqim
vederekh resha'im toved*

Propozițiile citate sunt vorbirea perfectă a Duhului Sfânt. Ele sunt 100% inspirate de El (2 Timotei 3, 16). Dar ce folos au ele pentru cititor și pentru cel ce le aude, dacă ei nu înțeleg această limbă? Nu aduc nici un fel de zidire sufletească. Însă de îndată ce le traducem, avem parte de adevărată zidire sufletească:

Psalmul 1

*Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși, și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori!
Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cugetă la Legea Lui!
El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui, și ale cărui frunze nu se veștejesc; tot ce începe, duce la bun sfârșit.
Nu tot așa este cu cei răi: ci ei sunt ca pleava, pe care o spulberă vântul.
De aceea cei răi nu pot ține capul sus în ziua judecății, nici păcătoșii în adunarea celor neprihăniți.
Căci Domnul cunoaște calea celor neprihăniți, dar calea păcătoșilor duce la pieire.*

Ce este comunicarea?

Dialogul vorbit între oameni are loc în felul următor: emițătorul posedă sau alcătuiește în interiorul său informații. El le codifică într-un anumit sistem, și anume sub formă de unde sonore, pe care le transmite la un receptor. Receptorul decodifică sistemul cifrat și preia informația în sine însuși. Acum el poate reacționa și în forma descrisă el însuși devine un emițător, în timp ce emițătorul de mai înainte are posibilitatea să treacă pe recepție.

Comunicații nereușite

Deoarece la vorbirea extatică vorbitorul nu înțelege ce spune, în acest caz nu poate fi vorba de vorbire ca mijloc de comunicare.

După părerea mea, vorbitorul extatic care se bazează în mod greșit pe 1 Corinteni 14, 2 nu este nicidecum în comunicare cu Dumnezeu la rugăciune. Prin ceea ce face, el neglijează complet vorbirea, dorită și mult prețuită de Creator, ca mijloc de comunicare între Dumnezeu și om. Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său scris. Noi Îi răspundem prin rugăciune, și anume prin aceea că în deplină conștientă Îi răspundem din inimă, la ceea ce ne spune. Aceasta este comunicare. Orice altceva este sub demnitatea umană. Măgărița lui Balaam nu stăpânea limba, pe care o vorbea (Numeri 22, 28 – 30). Să nu uităm însă că ea era un animal și nu o ființă creată după chipul lui Dumnezeu (compară cu Geneza 1, 27)!

Înțelegerea limbii și stăpânirea limbii

Duhul omenesc = activist al vorbirii în alte limbi

Cine se ruga în altă limbă știa exact ce spunea. Limba nu era străină pentru el: el se zidea sufletește pe sine însuși (1 Corinteni 14, 4). Am văzut mai înainte că nu fenomenul supranatural zidea sufletește, ci conținutul, cele comunicate, căci altfel Adunarea ar fi fost zidită sufletește, chiar dacă nu ar fi fost nici un translator acolo (1 Corinteni 14, 17), și anume prin acele manifestări supranaturale.

La vorbirea în alte limbi potrivit cu 1 Corinteni 14, 14 se ruga *duhul omului*.¹⁷⁰ Duhul omului are aptitudinea de »a recunoaște«, de »a cerceta« și de »a înțelege«. ¹⁷¹ El este sediul intelectului uman. La vorbirea în alte limbi, organul gândirii și al înțelegerii nu a fost pasiv, ci dimpotrivă, a fost complet activ, da, a fost chiar izvorul comunicării. Vorbitorul în alte limbi putea spune ce vrea. Potrivit Faptelor Apostolilor 2, 4, Duhul Sfânt îl făcea apt pentru a vorbi corect. Însă din 1 Corinteni 14, 14 rezultă că și duhul omului era cel care vorbea. Vorbirea în alte limbi, așa cum este ea prezentată în Biblie, nu are nimic comun cu medialitatea, unde duhul omului este pasiv și un alt duh vorbește activ prin el.

Numai ascultătorul ignorant nu înțelegea nimic

În 1 Corinteni 14 se spune nu despre vorbitor, ci despre ascultător: este un *străin, care nu înțelege nimic* (1 Corinteni 14, 11), *el nu poate spune »Amin!«* pentru confirmare (1 Corinteni 14, 16), el ocupă locul unuia care *nu știe* (1 Corinteni 14, 16). Vorbitorul știa tot ce spune. El era cel activ. Dar ascultătorul care nu știa limba străină, nu putea înțelege nimic din mesajul vorbitorului în alte limbi.

Să te rogi pentru darul tălmăcirii?

Pe baza textului din 1 Corinteni 14, 13 s-ar putea ajunge la presupunerea că vorbitorul în alte limbi nu știa ce spune, dar îi stătea la dispoziție posibilitatea ca să se roage pentru primirea darului de tălmăcire. Acolo se spune:

»De aceea, cine vorbește în altă limbă, să se roage să aibă și darul s-o tălmăcească.«

---

¹⁷⁰ 1 Corinteni 14, 14: »Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, *duhul meu* se roagă, ...« Expresia »duhul meu« (în limba greacă *pneuma mou*) înseamnă duhul lui Pavel. Nu există nici un loc în Biblie, în care această expresie rostită de gura omenească ar putea însemna Duhul Sfânt. Unele traduceri au redat greșit această propoziție cu referire la Duhul lui Dumnezeu și de aceea ele sunt inacceptabile.

¹⁷¹ Compară cu Iov 20, 3; 32, 8; Psalmul 87, 6; Proverbe 20,27.

Prin studiul acestei propoziții în originalul grecesc devine clar că nu este așa. Formele verbului folosite de Pavel nu indică spre un eveniment care a avut loc o singură dată. Apostolul folosește forma de durată,¹⁷² ceea ce arată o acțiune care se repetă. Ținând seama de aspectul grecesc, traduc în felul următor acest verset:

»De aceea, cine vorbește [tot mereu / mereu din nou] în altă limbă, să se roage [tot mereu / mereu din nou] s-o tălmăcească [tot mereu / mereu din nou].« (Vezi traducerea GBV 1989 și GBV 2001).

Nu este vorba de a avea un anumit dar. Cel ce vorbește în altă limbă știe exact ce spune. Însă el să roage pe Dumnezeu să-i dea ajutor să prezinte cele spuse pe cât se poate de clar și de înțeles.

În același fel ne rugăm pentru reușită când cineva traduce un mesaj al Cuvântului, să zicem din engleză în română. Chiar și atunci când stăpânești perfect ambele limbi, totuși totdeauna ești dependent de harul și ajutorul lui Dumnezeu, pentru ca o astfel de lucrare să fie pe cât se poate de bună și să aducă câștig ascultătorilor.

Un dar pentru toți creștinii?

Întrebările »vorbesc toți în alte limbi?« și »tălmăcesc toți?« (1 Corinteni 12, 30) cer un răspuns negativ. Întrebările care sunt formulate cu particula greacă *mê*, așa cum este cazul aici, sunt întrebări retorice, care cer ca răspuns »Nu!«. Rezultă din aceasta că nu toți creștinii aveau darul vorbirii în alte limbi!

Părerea susținută de unii carismatici, că toți credincioșii adevărați trebuie să vorbească extatic este în totală contradicție cu afirmațiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Responsabilitatea la vorbirea în alte limbi

Ținând seama de cele spuse până aici, devine clar că vorbirea extatică din zilele noastre, la care vorbitorii nu se înțeleg pe ei înșiși și nici nu știu ce spun, nu se poate susține biblic și nu se poate pune în legătură cu vorbirea în alte limbi din Sfânta Scriptură. Nu mai puțin ne-biblici sunt tălmăcitorii limbilor din zilele noastre, pe care nici vorbitorii extatici *nu le înțeleg (!)*, ci printr-un fel de inspirație – oricare ar fi aceasta, de exemplu fără să gândească, dau frâu liber torentului de cuvinte și spun că aceasta este »inspirație« - vreau să dea o interpretare celor spuse.

Rațiunea nu trebuie niciodată și nicidecum anulată sau îngădită. Cei credincioși trebuie să fie »maturi / întregi la minte« (1 Corinteni 14, 20).¹⁷³ Omul a fost creat de Dumnezeu ca o unitate din duh, suflet și trup (1 Tesaloniceni 5, 23). Nici un aspect al omului nu trebuie disprețuit sau neglijat.

Domnul Isus Hristos a învățat că noi suntem responsabili de toate cuvintele pe care le rostim (Matei 12, 36 – 37):

»[36] Vă spun că în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. [37] Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit.«

Aceste versete ne ajută să înțelegem, că niciodată nu poate fi voia lui Dumnezeu, ca noi să rostim cuvinte pe care noi nu le înțelegem și nu știm ce înseamnă de fapt. Dacă ar fi așa, atunci am fi scutiți de controlul și responsabilitatea noastră. Dacă Domnul cere de la noi creștinii, ca să dăm socoteală de toate cuvintele noastre, atunci El nu ne va da niciodată vorbirea extatică, în cadrul căreia mintea și rațiunea noastră sunt lăsate la o parte.

¹⁷² Forma așa-zisei »rădăcină prezentă« în vorbirea Noului Testament descrie conținutul verbului ca fiind neterminat, ca fiind în derulare, în dezvoltare sau ca fiind o acțiune care se repetă.

¹⁷³ Cuvântul grecesc *teleios* înseamnă atât »matur«, cât și »desăvârșit«. În contextul din 1 Corinteni 14, 20 stă pe prim-plan înțelesul de »matur«. Să observăm diferențierea între »neștiutor« / »copii« și »maturi«.

»Duhul« împotriva »rațiunii«?

În 1 Corinteni 14, 14,15 noțiunile »duh« și »mintea« par să fie tratate ca perechi în opoziție:
»[14] Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, *duhul meu* se roagă, dar *mintea mea* este fără rod. [15] Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga *cu duhul*, dar mă voi ruga și *cu mintea*; voi cânta *cu duhul*, dar voi cânta și *cu mintea*.«

Cu privire la înțelegerea cuvântului *nous*

În acest loc pare ca noțiunile »duh« (*pneuma*) și »mințe« (*nous*) să fie în opoziție. Aceasta surprinde, căci aceste concepte de fapt nu pot fi în opoziție! »Mințe« este o aptitudine a »duhului« (Psalmul 77, 6). De aceea ne întrebăm: Ce poate să mai însemne acest cuvânt *nous*? Cuvântul *nous* are un sens multiplu, din care enumerăm următoarele sensuri: »mințe«, »fel de gândire«, »sentiment«, »intenție«, »scop (în cadrul tratativelor)«, »gând«, »gândul vorbirii«, »afirmație«, »înțeles (al cuvintelor)«, etc.¹⁷⁴

Ce înseamnă »fără rod«?

Se pune acum întrebarea: ce înseamnă de fapt cuvintele »fără rod«, din 1 Corinteni 14, 14? Răspunsul rezultă din context și din întreg cursul gândurilor capitolului: »a nu aduce nici un rod pentru alții«. Să observăm cât de des se vorbește în această secțiune despre *altul*, respectiv despre *alții*. Orientarea întregului text din 1 Corinteni 14 este următoarea: cine posedă un dar duhovnicesc, să-l folosească spre zidirea sufletească a altora. Trebuie ținut seama ca cele comunicate, cele spuse, să ajungă bine spre folosul altora (compară cu 1 Corinteni 14, 12). Nu este suficient că tu însuși ai folose și înțelegi ce spui (1 Corinteni 14, 4).

Traducerea din 1 Corinteni 14, 14-15

Afirmațiile lui Pavel se pot parafraza în felul următor: »Eu vreau într-adevăr să mă exprim în alte limbi, dar doresc totodată ca și alții să mă înțeleagă.« Cuvântul *nous* înseamnă în contextul nostru »înțeles«, »sens« sau »putere de exprimare a celor spuse prin limbi străine«.

De aceea eu traduc în felul următor textul din 1 Corinteni 14, 14-15,19:

»[14] Căci dacă mă rog într-o limbă străină, *duhul meu* se roagă, dar *sensul vorbirii mele* [sau *afirmația mea*] este [în acest caz] fără rod [pentru ascultători]. [15] Ce este de făcut atunci? Vreau să mă rog *cu duhul*, dar vreau să mă rog și *cu vorbire cu sens*; vreau să cânt *cu duhul*, dar vreau să cânt și *cu vorbire cu sens*. ... [19] Dar în Biserică, vreau mai bine să spun cinci cuvinte *cu sens de vorbire de la mine*,¹⁷⁵ ca să învăț și pe alții, decât zece mii de cuvinte în altă limbă.«

Cu privire la opoziția dintre *nous* și *phrên*

Acolo unde în 1 Corinteni 14 este clar vorba de facultate intelectuală, Pavel nu folosește cuvântul *nous*, ci un alt cuvânt, folosit atât de rar, că în tot Noul Testament numai aici se

¹⁷⁴ Compară de exemplu cu: GEMOLL: Griechisch-deutsches Schul- und Handwörterbuch, pag. 524; KAEGI: Benselers Griechisch-deutsches Schulwörterbuch, pag. 539; LIDDELL / SCOTT: A Greek-English Lexicon, pag. 1181.

¹⁷⁵ În greacă *nous mou* = »sens / înțeles / afirmație / putere de expresie / sens de vorbire de la mine« (adică conținutul a ceea ce spun eu).

întâlnește.¹⁷⁶ Prin această *opozitie semantică*, așa cum este numită ea în lingvistică, ia naștere o diferențiere clară a noțiunilor din context. Prin aceasta se mărește înțelegerea afirmației. Această opoziție este plină de efect la trecerea de la 1 Corinteni 14, 19 la 1 Corinteni 14, 20:

»[19] Dar în Biserică voiesc mai bine să spun cinci cuvinte *înțelese* [= *nous*], ca să învăț pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă. [20] Fraților, nu fiți copii la *minte* [= *phrên*], ci, la răutate fiți prunci,¹⁷⁷ iar la *minte* [= *phrên*], fiți oameni mari.«

Aici se accentuează importanța minții: creștinii să nu decupleze niciodată mintea. La *minte* să fie »oameni mari«. Dacă în acest loc ne amintim că cuvântul grecesc *teleioi* folosit pentru expresia »oameni mari« are și înțelesul de »desăvârșit«, atunci afirmația capătă importanță mărită. Creștinii trebuie să-și folosească rațiunea. Prin aceasta ei vor putea, printre altele, să recunoască că vorbirea în alte limbi fără traducere este lipsită de sens, că numai partea sonoră a vorbirii nu aduce nimic ascultătorilor și nu are nimic cu comunicarea, care de fapt este ținta vorbirii.

În unele religii, recitarea de cuvinte, propoziții și texte neînțelese au o importanță deosebit de mare. Să ne gândim de exemplu la mantras¹⁷⁸ și la textele jertfelor fetișe din hinduism, precum și la recitarea coranului în limba originală a mahomedanilor, de către cei care nu cunosc limba arabă.¹⁷⁹ În aceste religii se atribuie cuvântului rostit cu voce tare înțelesuri supranaturale, magice. Creștinismul biblic se distanțează de orice formă de magie, și prin aceasta și de magia cuvintelor.¹⁸⁰

Sursele falsei vorbiri în alte limbi

Am văzut că la vorbirea în alte limbi biblică este vorba de stăpânirea limbilor străine, care nu au fost învățate mai înainte. Aceasta se deosebește marcat de toate bolborosirile vorbitorilor extatici, așa-numita »glossolalie«, în care vorbitorii se dedau pasivității, ei înșiși neînțelegând ce vorbesc. Această formă de vorbire extatică se întâlnește în practicile mistice ale diverselor religii, ca de exemplu hinduismul, spiritismul, în vechile culte de mistere, etc.¹⁸¹ Și în șamanism, religii tribale animiste, vorbirea extatică este un fenomen cunoscut, fiind folosită ca să dea naștere la obsedanță, adică luarea în stăpânire de către un duh.¹⁸² Pe lângă aceasta, ca o consecință a stăpânirii de duhuri,¹⁸³ pot să apară fenomene secundare cum ar fi tremurături, tresăriri, căderi la pământ, scoaterea de sunete animalice și râs necontrolat, etc.¹⁸⁴

Din ce surse poate apare »glossolalia« pe terenul creștinismului? Sunt mai multe posibilități:

- a) Poate fi vorba de o gângureală sau o bolborosire produsă de persoana însăși.¹⁸⁵
- b) Glossolalia poate lua naștere din anumite stări sufletești. Este un fenomen cunoscut în psihiatrie, care se poate explica, de exemplu, prin suprasolicitarea sufletească.¹⁸⁶
- c) Vorbirea extatică poate avea origine demonică. Un exemplu »creștin« clar din timpul camisarzilor poate exemplifica într-o măsură aceasta:¹⁸⁷ O fată dintr-un mediu social simplu

¹⁷⁶ Cuvântul *phrên* întâlnit de 2 ori în 1 Corinteni 14, 20 înseamnă »rațiune«, »gândire«.

¹⁷⁷ Când este vorba de a face răul, atunci creștinii să fie lipsiți de maturitate și inapți.

¹⁷⁸ Formule de meditație

¹⁷⁹ Un afgan cu studii superioare mi-a povestit în Tadjikistan, că el a citit de patru ori coranul în limba arabă – fără însă să-l înțeleagă, ci pur și simplu ca ritual religios.

¹⁸⁰ Compară cu Deuteronomul 18, 10-14; Galateni 5, 20; Apocalipsa 21, 8.

¹⁸¹ HEIJKOOP: Vindecări, vorbirea în limbi, semne și minuni în lumina Scripturii, pag. 16, 25-26; EBERTSHÄUSER: Mișcarea carismatică în lumina Bibliei, pag. 152.

¹⁸² FRANZKE: Ce este șamanismul? Ce este el, pericole și extinderea șamanismului în școală și societate, pag. 6.

¹⁸³ FRANZKE: Ce este șamanismul? Ce este el, pericole și extinderea șamanismului în școală și societate, pag. 13.

¹⁸⁴ FRANZKE: Ce este șamanismul? Ce este el, pericole și extinderea șamanismului în școală și societate, pag. 12-13.

¹⁸⁵ Compară paralela cu prorocia falsă: Ezechiel acuza în timpul Vechiului Testament pe falșii proroci că prorocesc după gustul inimii lor stricate lucruri neadevărate (Ezechiel 13, 2-3).

¹⁸⁶ OATES: O cercetare social-psihologică a glossolaliei, pag. 76-99.

¹⁸⁷ Camisarzii au fost o mișcare degenerată, care s-a dezvoltat din mișcarea hughenotă.

obișnuia în timpul acela în stare de transă să vorbească limba franceză la un nivel ridicat.¹⁸⁸ În stare normală, de trezire, ea nu putea vorbi această limbă. În mesajele ei, ea cerea camarazilor să ucidă.¹⁸⁹

În acest context se pune întrebarea, dacă la creștinii adevărați poate fi vorba de influențe demonice. Pe baza diverselor relatări din Noul Testament trebuie din păcate să se răspundă cu „Da!”. În Matei 16, 16, Petru a făcut o mărturisire în baza unei descoperiri divine (compară cu Matei 16, 17) cu privire la Mesia – dar afirmația lui din Matei 16, 22 avea o inspirație diabolică (Matei 16, 23). Domnul a muștrat pe Petru cu toată asprimea (Matei 16, 23):

»Dar Isus S-a întors, și a zis lui Petru: „Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile Tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor.”«

»Sfinții« și »credincioșii« din Efes (compară cu Efeseni 1, 1) sunt atenționați să nu dea prilej diavolului, să nu-i ofere spațiu (grecește *topos*) (Efeseni 4, 27).

Apostolul Petru a reproșat lui Anania, că el și-a deschis inima pentru diavol (Faptele Apostolilor 5, 3):

»Petru i-a zis: „Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt, și să ascunzi o parte din prețul moșiei?”«

Pavel a întâlnit la corinteni o stare așa de mizerabilă, încât putea să le reproșeze, că ei erau gata să primească un duh străin (2 Corinteni 11, 4):

»În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să *primiți un alt duh* pe care nu l-ați primit, sau o altă Evanghelie, pe care n-ați primit-o, oh, *cum îl îngăduiți de bine!*«

Pentru ce este vorbirea în alte limbi?

Un semn pentru Israel

Așa cum am spus mai înainte, vorbirea în alte limbi era în primul rând o referire simbolică pentru partea necredincioasă a poporului Israel, căreia îi era greu să accepte că în epoca misiunii mondiale, care a început aproximativ cu ziua de Rusalii din anul 32 după nașterea lui Hristos, cei care nu erau iudei puteau să intre în legătură cu Dumnezeu prin mărturisirea păcatelor cu căință și credința în Mesia Isus, fără ca să trebuiască să meargă pe calea iudaismului. În 1 Corinteni 14, 21 – 22, Pavel explică înțelesul simbolic al vorbirii în alte limbi, făcând aluzie în privința aceasta la un loc din cartea prorocului Isaia:

»[21] În Lege¹⁹⁰ este scris [Isaia 28, 11 - 12]: „Voi vorbi norodului acestuia prin altă limbă și prin buze străine; și nici așa nu Mă vor asculta, zice Domnul.” [22] Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși. Prorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei credincioși.»

Dumnezeu vorbește tuturor popoarelor

Semnul supranatural al vorbirii în alte limbi era o referire simbolică la faptul, foarte greu de acceptat pentru iudeii din timpul acela, că Dumnezeu vrea să vorbească în chip minunat nu numai

¹⁸⁸ Cu privire la istoria camarazilor și la acest caz a se vedea lucrarea: SCHOTT: Biserica pustiei.

¹⁸⁹ În acest caz nu este vorba numai de bolborosire, ci de o limbă străină existentă. Două aspecte arată clar că nu este vorba de vorbirea în alte limbi, așa cum o găsim în Biblie: 1. Nu ea era cea care vorbea, ci un duh vorbea prin ea. Ea servea de medium, rațiunea ei fiind decuplată. 2. Afirmațiile ei erau în mod evident în contradicție cu Biblia (Matei 5, 44).

¹⁹⁰ Noțiunea »Lege« înseamnă aici întreg Vechiul Testament.

unui singur popor. Mesajul cu privire la Mântuitorul Isus Hristos trebuia adus tuturor popoarelor în limba lor, în deplină concordanță cu misiunea divină a lui Mesia din Isaia 49, 6:

»Este prea puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.«

Biblia pentru toate popoarele

Printr-o lucrare de pionierat neobosită, întreaga Biblie și părți din Biblie au putut fi traduse în mai mult de 2.300 de limbi. Prin aceasta au fost dărâmate granițele de vorbire de pe cele cinci continente, astăzi aproape toți oamenii pot auzi pe înțelesul lor Cuvântul lui Dumnezeu. *Această măreață lucrare de traducere a progresat pe parcursul istoriei Bisericii fără darul vorbirii în alte limbi.* A fost o muncă deosebit de grea, cu pericole și dăruire cu devotație. Fără îndoială: Dumnezeu ar fi putut să facă această lucrare mult mai simplu prin vorbirea în alte limbi. Dar nu a făcut-o. De ce nu? Foarte simplu, deoarece voința Lui suverană a vrut altfel! Vorbirea în alte limbi a fost numai un semn, un indiciu cu privire la dezvoltarea minunată a istoriei mântuirii: lumea întreagă să afle despre vorbirea lui Dumnezeu în Sfânta Scriptură, corespunzător misiunii Celui Înviat (Matei 28, 19 – 20; Marcu 16, 15 – 16; Luca 24, 46 – 49; Ioan 20, 21; Faptele Apostolilor 1, 8).

Vorbirea în alte limbi va înceta odată Cu privire la diferența dintre *katargeô* și *pauô*

În 1 Corinteni 13, 8,10,13 se explică, că darurile spirituale cum ar fi prorocia și cunoștința, împreună cu tot ceea ce este »în parte«, »se vor sfârși« odată (1 Corinteni 13, 8 -13):

»[8] Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși [*katargeô*]; limbile vor înceta [*pauô*]; cunoștința va avea sfârșit [*katargeô*]. [9] Căci cunoaștem în parte, și prorocim în parte; [10] dar când va veni ce este desăvârșit, acest „în parte” se va sfârși [*katargeô*]. [11] Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat [*katargeô*] ce era copilăresc. [12] Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin. [13] Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.«

Cuvântul grecesc *katargeô* tradus prin »a da la o parte« în traducerea Elberfelder a Bibliei înseamnă, printre altele, și »a nimici«, »a desființa«, »a nimici« (compară cu Evrei 2, 14), »a înlătura«. Înțelesul de bază este »a da jos«¹⁹¹. Această expresie puternică înseamnă o înlăturare imediată, bruscă, ce va avea loc la venirea lui Hristos, »când va veni Ce este desăvârșit« (1 Corinteni 13, 10) – când cei credincioși vor vedea pe Domnul lor »față în față« (1 Corinteni 13, 12).¹⁹²

În timp ce cuvântul *katargeô* se întâlnește de patru ori în 1 Corinteni 13 în legătură cu »prorocia« (1 Corinteni 13, 8), »cunoașterea« (1 Corinteni 13, 8), precum și cu »în parte« (1 Corinteni 13, 10) și cu ce este »copilăresc« (1 Corinteni 13, 11), în legătură cu sfârșitul vorbirii în alte limbi se folosește în locul acestuia un alt verb, și anume noțiunea *pauô*, ceea ce înseamnă »a

¹⁹¹ Potrivit părților componente ale cuvântului: *kata* (»în jos«) și *argeô* (»a face«).

¹⁹² Oare nu se poate înțelege prin »desăvârșit« timpul de când canonul cărților biblice a fost complet, adică timpul începând cu circa anul 98 după nașterea lui Hristos, când apostolul Ioan a scris ultima carte a Bibliei și a adăugat-o ca încheiere a Sfintei Scripturi? Nu! O dată cu încheierea canonului s-a încheiat descoperirea în scris făcută de Dumnezeu. Aceasta a însemnat un moment deosebit în istoria mântuirii. Dar începând de atunci, cunoștința fiecărui credincios a rămas numai »în parte«. Pavel spune întrucâtva *subiectiv* (1 Corinteni 13, 12): »Acum, cunosc în parte ...« »Ce este desăvârșit« va veni abia atunci când fiecare credincios va putea cunoaște în chip desăvârșit (1 Corinteni 13, 12): »Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față.«

înceta« sau »a se pierde cu încetul/a se stinge«. Prin cuvântul *katargeô* se exprimă o acțiune abruptă, pe când prin *pauô* se exprimă un proces. În Faptele Apostolilor 20, 1 este folosit de Luca pentru a descrie zarva poporului care se liniștea. Este de remarcat că la venirea lui Hristos darurile se vor sfârși într-o clipită. Dacă Pavel vorbește în legătură cu vorbirea în alte limbi de o încetare treptată, putem înțelege din aceasta că darurile vor înceta pe parcursul istoriei bisericii *înainte* de venirea lui Hristos, și anume sub forma unui proces în timp.

Mărturii din istoria bisericii cu privire la încetarea vorbirii în alte limbi

În acest context este remarcabil că există o serie de mărturii din timpul de după apostoli, că o dată cu moartea apostolilor și a celor care au crezut prin mărturia lor,¹⁹³ semnele și minunile timpului de la început au dispărut realmente. Augustinus scria în jurul anului 392 după nașterea lui Hristos:

»De ce astăzi nu mai au loc aceste lucruri? Ele nu ar mișca pe nimeni, dacă nu ar fi minunate. ... De aceea Dumnezeu a lucrat cu înțelepciune cu noi, dându-le odată pentru totdeauna, ca să convingă lumea, ca astfel ea să se bazeze în continuare pe mulțimea acelora care au fost convinși prin aceste lucruri.«¹⁹⁴

Augustinus s-a referit nu numai la timpul apostolic în general, ci și în mod special la semnul vorbirii în alte limbi. Acest important învățător al Bisericii explica în timpul acela, că prin vorbirea în alte limbi a fost confirmată, printr-un semn vizibil, venirea Duhului Sfânt. Mai târziu, vorbirea în alte limbi a arătat clar planul lui Dumnezeu de misiune în toată lumea, și anume, că de acum încolo vestea bună despre Isus Hristos va fi adusă tuturor oamenilor în toate limbile. Semnul vorbirii în alte limbi a avut loc, dar după aceea a dispărut:

»Căci a fost necesar, ca Duhul Sfânt să fie mărturisit simbolic în toate limbile, pentru că Evanghelia lui Dumnezeu trebuia să înconjoare tot pământul în toate limbile. Ea a fost mărturisită simbolic, iar după aceea a încetat.«¹⁹⁵

Chrysostomos, marele predicator din secolul al patrulea, s-a exprimat în felul următor cu privire la minunile din timpul primilor creștini:

»Nu afirm că în timpul acela nu au avut loc minuni, deoarece astăzi ele nu mai au loc. ... În zilele acelea au fost folosite, dar astăzi nu mai sunt. Nu a rămas nici cea mai mică urmă din puterea de a face minuni.«¹⁹⁶

Isidor din Pelusium (secolul al patrulea) spunea:

»Probabil că ar avea loc și astăzi minuni, dacă viața învățătorilor ar corespunde vieții apostolilor.«¹⁹⁷

Chiar și în secolul al șaptelea, când superstiția și alergarea după supranatural de mult ocupaseră un loc mare în biserica romană, Isidor din Sevilla scria:

»Motivul pentru care Biserica astăzi nu face minuni, așa ca în timpul apostolilor, este acela, că minunile au fost necesare în timpul acela, ca să convingă lumea despre adevărul creștinismului; acum ea, după ce este convinsă, trebuie să lumineze prin fapte bune. ... Credinciosul care astăzi aleargă după minuni, acela aspiră după onoare trecătoare și omagieri omenești.«¹⁹⁸

¹⁹³ Compară cu Marcu 16, 14 – 17 (»cei unsprezece«, versetul 14; și »cei care au crezut« / »cei care au venit la credință« [aoristul ingresiv], versetul 17).

¹⁹⁴ Citat din: PETERS: Semne și minuni, pagina 49.

¹⁹⁵ Deoarece acest citat este foarte important, îl redăm în continuare în textul original (AUGUSTINUS: Epistula Iohannis ad Parthos, VI, 10, Patrologia Latina, Bd. 35, pag. 2026/5): »signa erant temporis opportuna. oportebat enim ita significari in omnibus linguis spiritum sanctum, quia euangelium dei per omnes linguas cursurum erat toto orbe terrarum. significatum est illud, et transiit.«

¹⁹⁶ Citat după PETERS: Semne și minuni, pag. 49.

¹⁹⁷ Citat după PETERS: Semne și minuni, pag. 50.

¹⁹⁸ Citat după PETERS: Semne și minuni, pag. 50.

5. Concluzii și consecințe

În cazul vorbirii în alte limbi, așa cum este ea prezentată în Biblie, oamenii au putut să vorbească deodată în limbi necunoscute lor până atunci, fără să parcurgă un proces de învățare a acestor limbi. Chiar și accentul era perfect.

Era vorba de un semn în istoria mântuirii, în mod deosebit ca mărturie pentru poporul Israel: Dumnezeu vrea să vorbească tuturor oamenilor în toate limbile, nu numai într-o limbă a unui popor! Vorbirea în alte limbi era o comunicare importantă cu caracter teologic, misionar, cu consecințe enorme în istoria Bisericii. La vorbirea în alte limbi din timpul apostolilor a avut loc în principiu același lucru ca și la crearea primilor oameni (Geneza 2) și ca la încurcarea limbilor la turnul Babel (Geneza 11). Și atunci oamenii puteau vorbi o limbă nouă, fără să o fi învățat mai înainte. În timp ce la cei din Geneza 11, care vorbeau limbile noi, a fost șters vechiul sistem de vorbire, la vorbitorii în alte limbi din Noul Testament s-a păstrat vechiul sistem de vorbire. O altă diferență a fost aceea, că oamenii de la Babel au putut vorbi numai o singură limbă, în timp ce vorbitorii în alte limbi din Noul Testament în anumite împrejurări erau făcuți apți pentru a vorbi mai multe limbi (1 Corinteni 14, 18). Vorbirea în alte limbi prezentată în Biblie este cu totul alta decât vorbirea extatică practică în zilele noastre în mișcarea carismatică penticostală. Vorbirea extatică din zilele noastre este o încercare de copiere nereușită a minunii vorbirii în alte limbi din timpul apostolilor (secolul 1 al erei creștine) prezentată de Biblie.

Vorbirea extatică, în care nu există înțelegerea conștientă, intelectul este decuplat, este o practică întâlnită în multe religii necreștine și în ocultism. În creștinism nu are ce căuta.

Vorbirea extatică este una din caracteristicile cele mai izbitoare în »mișcarea carismatică penticostală«. Prin expunerea făcută a devenit clar că vorbirea extatică a acestei mișcări este total nebiblică. Prin aceasta, întreaga mișcare privită din punct de vedere biblic este pusă sub semnul întrebării, împreună cu toate numeroasele ei practici și învățături speciale, pe care nu le-am putut dezbate detaliat în cadrul acestor expuneri.

Cine a practicat vorbirea extatică și acum a recunoscut că ea este o rătăcire, trebuie să se distanțeze de ea. Dumnezeu oferă iertare pentru toate greșelile noastre. În 1 Ioan 1, 9 citim cuvintele încurajatoare:

»Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.«

Pentru aceasta nu este nevoie de nici o lucrare de eliberare. Noi putem să mărturisim liniștiți vina noastră lui Dumnezeu și să primim cu mulțumire iertarea și curățirea din partea Lui. După aceea este valabil: să ne orientăm în totul după Cuvântul Său.